

1. De oprichting

We schrijven het begin van deze eeuw. Enkele Mechelse studenten van het internaat St. Victor te Alsemberg, waar toen reeds voetbal gespeeld werd, willen van hun vrije tijd gebruik maken om deze nieuwe sport enigszins georganiseerd te beoefenen in hun geboortestad Mechelen. Het Voetbal was daar nog bijna totaal onbekend. Om de ploeg verder aan te vullen werd er uitgezien naar andere Mechelse studenten, zoals onder andere deze van de Hogeschool van Leuven en het Sint-Romboutscollege.

Een eerste noodzaak was het vinden van een bespeelbaar oefenterrein. Daarom begaven enkelen onder leiding van Guillaume Geens zich naar Dhr. Leblus, toenmalig Schepen van Openbare Werken, met de vraag of de Hendrik Speecqvest als voetbalterrein zou mogen gebruikt worden. Ondanks het feit dat men toen reeds liet uitschijnen dat de voetbalsport misschien voor nieuwe inkomsten zou kunnen zorgen, kreeg men een negatief antwoord. Enigszins teleurgesteld besloot een klein aantal voetballers dan maar alvast te gaan oefenen op een begrast deel van het militair oefenplein van het Mechelse garnizoen op de Antwerpse steenweg.

Ondertussen nam het spelersaantal alsmear toe en werd er in oktober 1904 een oprichtingsvergadering gehouden in het lokaal 'Cave de Munich', gelegen aan de IJzeren Leen. Hier werd dan het uiteindelijke besluit genomen om een voetbalkring op te richten, die de naam 'Football Club Malinois' zou krijgen. Eerste voorzitter werd student aan de Hogeschool te Leuven, Theo Delvaux, de ziel en oprichter van de nieuwe club. Hij werd kort daarna vervangen door Kanunnik Francis Dessain. Denis Huyghebaert werd secretaris en Guillaume Geens schatbewaarder. Als kleuren van de club werden geel-rood gekozen, de stadskleuren van Mechelen en de leuze luidde 'Quo non ascendam'. Na een paar weken vond men een nieuw terrein op het einde van de Pansiusdreef dat vanaf 14 november als oefenveld werd gebruikt. De goal was een vissersnet!

De volgende vergadering van de club werd besteed aan een gezamenlijk bezoek aan het speelveld van Beerschot waar de internationale match België-Holland plaats had. Francis Dessain, op dat moment nog speler van Leopold-Club, was toen kapitein van de Belgische nationale ploeg en stond als center-voor in het elftal dat Holland met 6 – 4 versloeg. Na de match spreken enkele Mechelse jongeren hem aan en overtuigen hem om naar FCM over te komen om hen te helpen met zijn ervaring.

2. Bloc 16

De ongeschiktheid van het veld waarop de oefenmatches werden gespeeld, noodzaakte het bestuur een nieuw terrein te zoeken, dat ontdekt werd net buiten de Pansiusdreef. Het was een stuk braakgrond, dat toebehoorde aan het Beheer van de IJzeren Weg en gelegen was aan het seinhuis (bloc 16). Deze grond werd door de leden in orde gebracht en werd het eerste officieel speelveld van FC Malinois. De eerste goal werd gemaakt uit twee stokken met een koord. Voor de som van 20 frank konden ze zich dan een zware houten goal permitteren, die bij elke oefening in de grond werd geplaat.

De spelers van FC Malinois begonnen hun inrichting aan bloc 16 met een uitgave te doen van 100 BEF. Deze som werd besteed aan het ontwortelen en het in orde brengen van de grond, de aankoop van een tweede goal en van twee vogelnetten. Het chalet of de kleedkamers van de spelers van Malinois waren gevestigd in een herberg op Bruinekruis, bij Dhr. Keller, op een drietal minuten lopen van het speelveld.

Ook Racing Mechelen had een probleem met het zoeken van een geschikt terrein. Na een tijd op de Antwerpse Steenweg te hebben gespeeld, doet het bestuur van Racing een aanbod aan FCM om 1 dag per week het terrein te mogen huren. FCM zegt ja en zo oefenen de 2 clubs zich beiden op hetzelfde veld achter de Pansiusdreef.

Natuurlijk kon de eerste derby niet lang op zich laten wachten. Deze had plaats op de 24ste September van 1905. FCM won met 2-1.

Ook in de periode dat ze op bloc 16 speelden, zie je dat vele spelers en bestuurders vaak van club wisselen. Dit feit valt uit te leggen doordat sommige spelers en bestuurders van beide clubs hun invloed op anderen gebruikt hebben om ze naar hun club over te brengen. Velen stapten dus over van groen-wit naar rood-geel en omgekeerd, soms maar voor een paar weken. De ploeg die hier het meeste had onder te lijden was toch FCM, veel jeugdige spelers verkozen echter bij Racing te gaan spelen.

3. De Mechelse jeugd ontdekt het voetbal

Omdat in het jaar 1904 tegelijkertijd de oprichting van FC Malinois en RC Mechelen tot stand kwam, volgde er een geweldige belangstelling van de jeugd voor het nieuwe opkomende voetbalspel. Weldra was er geen wijk meer binnen of buiten de stadskern of er speelde wel een of andere straatploeg, met zijn eigen naam en kleuren, een partijtje tegen de naburige wijk.

In die periode volgde ook de oprichting van de Union Malinoise, een scoutinggroep die de jonge spelers moest overhalen zich aan te sluiten bij één van de grotere zoals FC Malinois. Dit was natuurlijk een schitterende zaak als je ziet welke schitterende elementen er uit die straatclubs zijn opgepikt en later grote voetballers zijn geworden zo bijvoorbeeld Thuur Sterckx en Fons Rits.

4. De officiële aansluiting bij de KBVB

De Football Club Malinois bestond reeds 16 maanden toen zij in de algemene vergadering te Brussel, gehouden op zondag 28 januari 1906, de officiële aansluiting bekam bij de Koninklijke Belgische Voetbalbond. Na deze aansluiting kreeg de club een bestuursorgaan met Francis Dessain als voorzitter, Denis Huyghebaert als secretaris en Charles Sterckx als schatbewaarder.

Vanaf dit ogenblik nam het aantal leden stilaan toe met een reeks spelers die er zich met moed en ijver op toeleiden om zich in het voetbalspel te volmaken. Het speelseizoen 1905 - 1906 was reeds volop bezig toen de bovenvermelde aansluiting gebeurde, met als gevolg dat FC Malinois in het jaar 1906 nog diende voort te spelen in 3de Divisie (Provincie Brabant). Het terrein aan Bloc 16 diende als speelveld tijdens het eerste jaar, maar de Staat eiste het stuk grond op. Zij hadden het nodig om de spoorlijn Brussel-Mechelen-Antwerpen aan te leggen. Maar gelukkig had er eind 1905 had de stichting plaats van een 'Maatschappij' van 21 leden om de huur te waarborgen van een grond met kleedkamer tussen de Tervuren Steenweg en de Vaart, nu Voetbalstraat en toebehorende aan brouwer Charles Feremans. Racing dat nu ook geen veld meer had trok naar de Slachthuisvest.

Nadat de voorwaarden voor de huur van de grond werden aanvaard, werden ogenblikkelijk de nodige maatregelen genomen om hem bespeelbaar te maken. Het terrein was fel moerassig en moest gedempt en drooggelegd worden. Hier werden asse en fabrieksafval gebruikt van de Gasfabriek van Gaston Reydams, een bestuurslid en speler.

De inhuldiging van het nieuwe terrein aan de Vaart ging gepaard met een eerste 1ste Divisiematch te Mechelen, die gespeeld werd tussen Antwerp FC en Daring Brussel. De inkomprijs bedroeg 0.25 en 0.50 BEF Voor een gewone wedstrijd betaalde men 0.10 en 0.25 BEF. In die tijd beschikte het Bestuur van FC Malinois niet over de nodige geldelijke inkomsten om de talrijke uitgaven te dekken.

Om de financiële toestand te verbeteren werden tussen Antwerpen en Mechelen verschillende loop- en gaanwedstrijden ingericht met vertrek in Berchem aan café 'De Robinet' en met aankomst op het terrein aan de Vaart. Op deze wijze trachtte men meer volk naar het speelveld te lokken.

Zo gebeurde het op een dag dat Guillaume Geens het startschot gaf met een echte revolver. Een politieagent die dit zag maakte onmiddellijk een proces-verbaal op tegen Geens wegens verboden wapendracht en leidde hem naar het politiebureau. Na de gewenste uitleg werd hij dan uiteindelijk toch vrijgelaten en kon met de fiets naar Mechelen terugkeren, waar hij nog voor de lopers aankwam.

5. Een vernielend onweer

Alsof FC nog niet genoeg financiële problemen had, werd het nogmaals op de proef gesteld. Het terrein aan de vaart was afgesloten door een houten schutsel, de uitgaven hiervoor gedaan, liepen veel hoger op dan verwacht. Tot overmaat van ramp kwam er een geweldige rukwind die een groot deel van het houten schutsel vernielde. De herstellingen hiervoor gingen weer een enorme som vergen, en de bestuursleden speelden reeds met de gedachte om de inrichting van de club vaarwel te zeggen en het spel op te geven. Maar de reddende hulp kwam van voorzitter Francis Dessain, die (weer) orde op zaken stelde.

6. Amateurs in ontwikkeling

Een grotere zorg voor Francis Dessain was de uitrusting van de spelers. Vooral de schoenen die sommige spelers droegen waren allesbehalve voetbalschoenen. Zo speelde bijvoorbeeld Gaston Reydams met zware jachtschoenen met koperen haken en zolen van 1/2 cm dikte en Guido Tinel met knopbottinnen. Dit was omdat elke speler toen zelf zijn uitrusting moest kopen, wat voor hem een grote uitgave betekende. De schoenen werden daarom in grote hoeveelheden aangekocht door de club die dan door de spelers konden gekocht worden op afbetaling en een goedkopere prijs. Deze schoenen waren van het merk Bulldog. Dit was het merk van een Tilburgse handelaar, Dupont genaamd. Hierdoor kwam FC in aanraking met Willem II uit Tilburg, tegen wie een paar vriendenmatches werden gespeeld.

Als tweede gerangschikte in 3de afdeling in 1906-1907 krom FCM voor het nieuwe seizoen naar 2de afdeling. In 1908 werd door de Belgische Voetbalbond de Promotie-Afdeling ingericht. Omdat de Mechelaars het voorafgaande seizoen, tweede gerangschikt was in de 2de Divisie, Provincie Antwerpen, mochten zij hierin deelnemen.

7. De inzet van de leden groeit

a) *Moreel van de spelers*

Zoals hierboven gezegd heerste er in het begin, zowel bij de bestuurders als bij de spelers, nogal een amateursgeest. Voetbal was voor hen louter vermaak, een spel dat niet ernstig werd opgevat. Soms ging dat nogal ver. Zo gebeurde het dat tijdens een match ineens één van de halfbacks stil van het plein afging. Toen de kapitein achter hem aanging en vroeg wat hij van zin was, antwoordde hij dat het de gewoonte was dat zijn familie om 16.00 u koffie dronk en dat zijn vader graag had dat hij erbij was.

Ook gebeurde het meermaals als FCM op verplaatsing moest spelen en ze met de trein gingen, maar 8 of 10 man op tijd kwam opdagen. In die tijd waren er nog geen taxi's en het enige vervoer mogelijk was dat met paard en kar. Toch drong er stilaan wat plichtsbesef door bij de spelers. Ze werden met geduld en stelselmatig aandrigen, ervan overtuigd dat voetbal een ploegsport was en dat in een ploegsport, het niet enkel ging om plezier, maar ook om samen streven naar een doel. Elke speler had plichten ten opzichte van zijn 10 medespelers.

b) *De eerste erevoorzitters*

In het seizoen '09-'10 werden 2 personen die een belangrijke rol speelden en de club zeer uitgebreid aanmoedigden (financieel) verkozen tot erevoorzitter. Het zijn Gaston de Meester de Heyndonck en François Empain.

c) *Verwezenlijkingen van de supporters*

Bij zijn vijfjarig bestaan, in 1910, stond FC Malinois op stevige voeten. Naar het voorbeeld van grote clubs wilde FC Malinois ook zijn officieel orgaan. En zodus volgde de oprichting van een krantje 'Malinois-Sport' waarvan het eerste exemplaar verscheen op 4 februari 1910. Het werd gedrukt bij Dierickx-Beke, op de IJzerenleen, en kostte 0.10 BEF. Maar Malinois-Sport had geen langdurig bestaan. Zoals gewoonlijk waren de studenteninrichters heel enthousiast bij de aanvang, maar toen echter bleek dat zo'n krantje veel moeite, kracht en inspanningen vroeg, verminderde het enthousiasme snel en 'Malinois-Sport' verdween uit de circulatie na amper één verschenen nummer, zodat het meer als een jubileumuitgave kan aanzien worden.

Dat in Malinois rond het tijdstip van 1909-1910 krachtadig werd gewerkt en de leden met wilskracht bezielde waren om de club groot te maken, wordt bewezen door het feit dat meerdere onder hen hun examen van scheidsrechter aflegden. Een nieuwe organisatie was tot stand gekomen in de schoot van de club, namelijk het 'Selectiecomité', dat grote diensten bewees aan de ploegen.

Het terrein aan de Tervuren Steenweg werd door FC Malinois gebruikt tot in 1911. Toen kocht voorzitter Francis Dessain, samen met enkele leden van zijn familie en Dhr. Van Diepenbeek van de brouwerij Chevalier-Marin een uitgestrekte grond van 2,5 hectaren, gelegen achter de artilleriekazerne op de Liersesteenweg. In 1911-1912 was RC Mechelen uit 1ste Divisie naar Promotie gedaald, zodat in het seizoen 1912-1913 de twee Mechelse clubs zich in dezelfde afdeling bevonden.

8. De oorlogsjaren '14-'18

Tien jaar na de oprichting van de club brak de oorlog uit. Vanaf augustus 1914 tot 1919 werd er niet meer officieel gevoetbald. De meeste spelers waren namelijk in het leger geroepen. De Bond had er wel voor gezorgd dat er nog matches werden gespeeld onder zijn toezicht, maar veelal werd er gespeeld tegen zusterclub Racing en nog een paar kleinere clubs uit het Mechelse.

Elke oorlog eist slachtoffers, dus ook de eerste wereldoorlog. Voor deze slachtoffers schreef Lode De Maeyer in 1929 volgend gedicht.

IN MEMORIAM

D'r beeft zoo'n wondere stille klacht
Doorheen mijn luisterend peinzen
En 'k zie, 'k herkenne menig vriend
In mijn gedachten rijzen.
Ik sta hier voor een kil gesteend
Waarop hun naam staat geschreven...
Ik staar, ik huiver voor de nacht
Die z'ons niet weer wou geven.
Ze ijlden moedig naar den krijg
Ter vrijheid van den lande
Ze stelden voor dat eedle doel
Hun goed en bloed te pande.
De zwarte krijgers van den dood
Die hen in zwartheid velden

Ontnamen aan hun dierbaren, troost,
Aan Malinois, z'n helden.
En elk gepeins werd ons een snik
Die w'aan ons herte vroegen
Een paars kryzante van verdriet
Die w'op hun graven droegen.
En thans we juichen om ons roem,
Nu zullen we gedenken
Dat zij ook hielpen om ons trots
En rijken oogst te schenken.
D'r beeft zoo'n wondere stille klacht
Doorheen ons dierbaar weten
"Ach, vrienden, van ons Geel en Rood
Zoudt gij ons nu vergeten?"

9. Een jaartje in Eerste

Het eerste seizoen na de oorlog eindigde FC Malinois op de 7de plaats met 21 punten, achter ploegen als Anderlecht, Standard en Berchem. Al was die rangschikking op zich niet zo slecht, toch was ze enigszins teleurstellend. Want vóór de oorlog was FC gewoon binnen de eerste 4 te spelen. De ploeg was nochtans sterk genoeg om dat jaar zelfs kampioen te spelen, maar er scheelde iets aan het samenspel. De jongeren konden namelijk maar niet wennen aan het spel van de hun oudere medespelers die tijdens militaire matches hun techniek wat hadden bijgeschaafd.

Maar feitelijk had het allemaal niet zoveel belang, er was beslist op de Bond dat er dat jaar geen klimmers en dalers zouden zijn, aangezien de clubs zwaar aangetast waren door de oorlog.

Het volgend seizoen was gunstiger voor FCM. Ze speelden, na een tumultueus einde, kampioen en gingen voor het eerst in hun geschiedenis naar de 1ste afdeling. De voorlaatste match tegen Standard, een match voor de eerste plaats was uitgelopen op rellen, die hun verloop kregen in Brussel voor de Union Belge . Als cadeau kreeg FCM de straf om 2 matches voor gesloten deuren te spelen.

Het eerste seizoen in de eerste afdeling mocht voor Mechelen niet zijn wat het verwachtte. In de eerste 7 matches behaalde ze wel nog 9 punten en stonden ze 4de, maar tijdens de 8ste match tegen Cercle Brugge, verloor Mechelen veel spelers door blessure. Vervanging was er niet en dus volgde er een terugval, Mechelen kon nog amper 4 punten sprokkelen. Mechelen degradeerde dus terug naar de Promotie-Afdeling, reeks A.

De Bond had namelijk een nieuwe regeling vastgelegd voor het seizoen 1923-1924. De 1ste Afdeling werd de Ere-Afdeling en de Promotie-Afdeling werd opgesplitst in een A en een B reeks. Er werd ook een derde promotieplaats voorzien voor de winnaar van de heen- en terugwedstrijd tussen de nummers 2 van beide reeksen. Het plan van de opsplitsing van de Promotie-Afdeling werd niet lang volgehouden. In het seizoen 1926-1927 werden ze terug samengevoegd onder de naam 1ste divisie.

10. Mechelen neemt tweede start

In dat seizoen 1923-1924 eindigde Mechelen 2de na Anderlecht, speelde testmatches tegen La Forestiose, won deze en werd zo de eerste derde opklimmer naar eerste. Ook deze keer verging het de Mechelse club niet goed en werd ze verplicht om het volgende jaar een stapje terug te zetten naar de Promotie-B.

Het seizoen 1925-1926 was voor FC Malinois meer dan succesvol te noemen. Zij wonnen niet alleen het kampioenschap van hun afdeling, maar verloren geen enkel punt op eigen terrein en behaalden het record van 106 gemaakte goals. Dit was nog nooit gebeurd in de hogere afdeling. De Mechelse kampioenen speelden dus in het seizoen 1926-1927, in de hoogste Belgische divisie: de Ere-Afdeling. In de eerste ronde van dit seizoen wilde het helaas maar niet vloten en toen zij uiteindelijk op dreef waren gekomen, was het te laat om de schade te herstellen en moesten ze voor de zoveelste keer weer zakken.

Geel-rood zakte terug naar 1ste divisie, waar ze de grote favoriet waren. De tegenstanders voelden aan dat ze naar de hoogste afdeling wilden en werden hierdoor extra gemotiveerd. De strijd was hevig en er moest extra hard gevochten worden, maar ze werden kampioen.

Op maandag 7 mei 1928, was het feest in Mechelen ter ere van FC Malinois dat glorievol kampioen van de 1ste divisie was geworden en kampioen van België afdeling juniors. FC Vilvoorde, FC Muysen, de leden van het Verbond van de Mechelse Scheidsrechters en ruim 2000 FCM vrienden en supporters trokken, in stoet, opgeluisterd met vlaggen, bloemen en fanfare, naar het stadhuis. Daar werden ze gelukgewenst door de burgemeester, Ridder Dessain. Na talrijke toespraken en woorden van lof overhandigde Ridder Dessain de clubvlag aan de voorzitter van FCM, Kanunnik Dessain. De stoet trok naar het Café Royal , waar er tot 22 uur nog doorgefeest werd.

Ook het volgend voetbalseizoen was voorspoedig. Voor de eerste maal gelukte de club er in, om twee achtereenvolgende seizoenen in Ere-Afdeling te spelen. Dit feit was voor de club nog waardevoller aangezien het gebeurde in het seizoen dat de club haar 25ste verjaardag vierde en dat op 17 mei van dat zelfde jaar onze Z.E. Heer Kanunnik Dessain bericht van het Kabinet van de Koning ontving dat onze Mechelse club tot «Royal Footballclub Malinois» bevorderd was.

11. RFC Malinois na 25 jaar

Om deze periode van 25 jaar bestaan af te sluiten, jaren waarin met enorme inzet en ijver gewerkt werd in en rond de ploeg, laat ik hier Kanunnik Dessain aan het woord.

Hoe verre wij staan ?

Misschien wat beknopt, en zekerlijk verre van volledig, blijft het overzicht dat we dan aan de eerste vijf en twintig jaren van Malinois' bestaan hebben gewijd, een uiterst nederig, haast pover iets. We weten het, en openhartig bekennen wij dat onze schamele arbeid, door ons gewild nederig is gebleven: nederigheid en ootmoed zijn de zuiverste kentekens van ware sportmannen, hun schoonste titel, die beschamend door grootsprekerij tot een waardeloze nietigheid moet verroesten.

In enkele zinnen legden wij elders de betekenis der tien eerste clubjaren uit, er blijft ons nog de vijftien laatste, en wel in 't bijzonder de tien naoorlogse begrijpelijker wijze saam te vatten.

Het eerste tijdperk, onze jeugd, onze ontwikkelingsperiode, gaat gekenmerkt door, laat ons zeggen, een geest van «'t zal wel gaan», onbewust egoïsme sloeg verlamdend in, tot wanneer stilaan gezonderde begrippen doordrongen en zelfopoffering en solidariteit er als de eerste vruchten uit gedijen gingen.

Het naoorlogse verloop werd gekarakteriseerd door bijzonder deze twee hoedanigheden: taai volharden, nooit zwart ontmoedigend gejammer midden tegenslagen allerhande.

De glorie door ons klein maar dapper leger bevochten, is niet alleen het gevolg uit menige overwinning voortvloeiend, doch inzonderheid stuk voor stuk aan de groots gedragen nederlagen ontrukkt en de grootste roem die FCM te veroveren wist deze tien laatste jaren, was zijn machtig sprekend standhouden, zijn ongeschokte hooggehouden moraal, ofschoon herhaalde tegenstagen vaak al zijn pogen stuk sloegen. En zo zagen wij, in een tijdverloop van negen jaar, Malinois tot viermaal toe in de hoogste afdeling binnenvechten, en er ook weer driemaal buitengewrongen, en dat met den gulden lach in de ogen, zonder verwijt, zonder haat noch wrok, zonder gramschap, maar boven alles uit zonder de minste ontmoediging. Het hart van een oprecht, een ondervindingrijk sportman moet wel overvloeien van genoeg bij zoveel schoons - en de jongeren strekt het wel tot na te volgen voorbeeld - dat mag als ware gezonde sport betiteld.

Onze dank, onze innige dank aan al degenen, spelers en bestuursleden, die deze tien jaar midden de branding stonden, pal, manhaftig, nooit ontmoedigd, aan allen onze sympathieke bewondering om dien glorieuze kamp, waar de schoonste successen naast de zwartste tegenslagen, heel vaak wonderbaarlijk afwisselden.

Wij gaan die moedigen niet ziften, we zullen evenmin al deze verknochten geen rangschikking in onze harten bieden, allen stelden ze zich verdienstelijk aan, allen werkten ze mee voor ons dierbaar Geel en Rood.

Een gepeins, een wens nog willen wij uiten: dat ze voortgaan hunnen plicht te kwijten, en de toekomst, de nog heerlijker toekomst hoort ons.

De roemvolle jaren 1930-1956

1. De machtswissel Racing – Malinois

De nu volgende geschiedenis van de sinds 1929 door FCM afgelegde weg bewijst ten volle dat de door Kanunnik Dessain uitgedrukte hoop op succes tenvolle verwezenlijkt werd, en ongetwijfeld de meest stoutmoedige en optimistische verwachtingen van de ouderen overtroffen heeft! De mooie prestatie van het vorige speeljaar werd in 1929 - 1930 niet herhaald. Lang vreesde men zelfs voor het ergste, maar gelukkig bracht de tweede ronde een zekere “remonte”. Malinois eindigde elfde in de eindrangschikking.

In zijn in 1942 verschenen boek, “Onze Voetbalfiguren”, schrijft de gekende sportjournalist Pol Jacquemyns : “Door de geschiedenis van het Mechelse voetbal ligt een zeer duidelijke lijn: tot 1930 gaf Racing de toon aan, en vanaf dat jaar ging het plaatselijk meesterschap definitief over naar club, in de wandeling beter gekend onder de benaming Malinois”.

Het seizoen 1930-1931 was dus voor Malinois een belangrijk seizoen, waarin voor de eerste keer in het Mechelse voetbal een prachtige tweede plaats in de Ere-afdeling behaald werd. Tot de laatste zondag waren we titelkandidaat, dan bracht een nederlaag op Beerschot, samenvallend met een overwinning van Antwerp op RC Mechelen de beslissing: Antwerp was kampioen. Sommige supporters stelde het zo, dat Racing niet van plan was om te winnen en dat ze dus expres verloren om zo stadsgenoot RFC van de titel te houden. Maar de mislukking van de laatste

speeldag kon echter de vreugde van een prachtig gelukt seizoen niet verjagen.

Het daarop volgende seizoen was bepaald een slecht seizoen te noemen. Vertrokken als aanspraakmaker op de titel moest Malinois tenslotte nog hard vechten om het behoud te verzekeren. Een excuus, talrijke gekwetsten in een niet al te brede kern. Malinois eindigde dat jaar tiende.

In 1932 – 1933 eindigde RFC negende na een seizoen met hoogten en laagten, niet minder dan 23 spelers werden opgesteld. Tijdens dit seizoen werd Bert De Cleyn, toen nog maar 15 jaar voor het eerst opgesteld en het werd de aanvang van een ongewone loopbaan. Voor Louis Van de Venne, die nog een heelkundige ingreep had laten uitvoeren om nog te kunnen blijven spelen, was het zijn laatste seizoen. Een merkwaardigheid uit het seizoen was het in gebreken blijven van de doelschutters. In het geheel werden er slechts 49 doelpunten gescoord waarvan “Gobber” Noëth er elf voor zijn rekening nam.

Juist zoals het vorige jaar eindigde RFCM's eerste elftal in 1933 – 1934 op de negende plaats. Er werd nochtans heel wat beter gespeeld dan het vorige jaar maar toch verloor het seizoen in “mineur” ondanks het feit dat onze doelschutters 71 goals konden maken.

Het daaropvolgende seizoen was het jaar van de schitterende heropstanding, bekroond met een reeks van prachtige eindresultaten. Het eerste elftal eindigde, na een goed en regelmatig seizoen, op de zesde plaats, tot grote voldoening van het bestuur en de supporters die na 3 jaar terug een sterk Malinois zagen. Mertens en Patteet, twee jonge elementen, hadden een grote indruk nagelaten terwijl Bert de Cleyn zich meer en meer als vedette ontpopte. Het speeljaar 1935-1936 was weer een jaar van grote betekenis voor Malinois. Het onverpoosde werk van Kanunnik Dessain, trainer Maxwell en hun helpers begon zijn rijke vruchten af te werpen. RFCM speelde reeds haar zevende achtereenvolgend jaar in Ere-afdeling. Met deze hoge categorie was het één geworden. Ook in 1936-1937 kende de club een flink seizoen met als beloning een verdienstelijke vijfde plaats in het kampioenschap. De jonge Rik Coppens werd tijdens dit jaar titularis. Buiten de elf van de basisploeg waren Jef Patteet en Gabriel Noëth echter de meest op de voorgrond tredende spelers.

De verwachtingen van de supporters waren hoog gespannen voor het seizoen 1937-1938, mede dankzij de vele jonge elementen, die een positieve indruk nalieten. Maar Malinois ontgoochelde zijn supporters toen de club slechts op de tiende plaats eindigde. Wederom waren talrijke spelers genoodzaakt aan de kant te blijven door kwetsuren zodat het zeer moeilijk werd om een degelijke ploeg te vormen. Bertulens werd een vaste pion en Bert De Cleyn scoorde 21 maal. Ook stadsgenoot Racing stelde zijn supporters teleur. Racing was namelijk gedegradeerd zodat er voor het eerst sinds 10 jaar geen officiële derby meer werd gespeeld.

2. De WM of stopperspilspeel

In het seizoen 1938-1939 steekt Malinois, als tweede Belgische club na Daring Brussel, officieel van wal met een nieuw systeem de WM of stopperspilspeel genaamd.

Het stopperspilspeel vond zijn ingang na de invoering van de buitenspelregel in 1925. De spelers worden geplaatst volgens een 3-2-5 opstelling. Dit houdt in 1 doelvrediger, 3 achterspelers, 2 middenvelders en 5 aanvallend ingestelde spelers. De centrale vrediger, ook stopperspil of gewoon stopper genaamd, moest de middenvoor van de tegenpartij dekken of ‘stoppen’.

Het systeem werd uitgedacht door Herbert Chapman, de toenmalige manager van Arsenal, om het probleem van de uit de hand gesprongen score het hoofd te bieden. Chapman gebruikte dit WM-systeem op een speciale manier die Arsenal in acht jaar vijf maal het Leaguekampioenschap en tweemaal de FA Cup zou bezorgen. Andere clubs probeerden het succesvolle WM van Arsenal aan te overtroeven met wat genoemd werd ‘een dubbele spits’. Als deze twee spitsen goed samenwerkten konden ze de tegenstrever veel schade toebrengen.

Het systeem werd ook WM genoemd omdat het vanaf boven af gezien de vijf voorhoedespelers de letter W vormen en de backs en halfbacks de letter M.

Bij Malinois was het de vroegere back Fons Rits die dé zware post van stopper waarnam. Met de centerhalfplaats erfde hij tevens het kapiteinschap van Hellemans. Deze nieuwe methode werd niet door iedereen begrepen. Bepaalde Antwerpse persmensen maakten van deze kans gebruik om – de onbeminde provincieclub - op een laffe en vooral chauvinistische manier aan te vallen. Het was dan ook geen wonder dat Fons Rits, vooral na een overwinning bij de tegenstrever, door bepaalde toeschouwers werd uitgejouwd. De vele overwinningen bezorgde aan geel-rood een vierde plaats en hierdoor werd het bewijs geleverd dat onze voorzitter, kanunnik Dessain, het met zijn vooruitstrevende tactische opvattingen bij het rechte eind had.

3. Oorlog brengt niet steeds ongeluk

Ook al wordt er niet onmiddellijk oorlog gevoerd op onze bodem, toch wordt in België de normale competitie opgeschort en vervangen door een provinciale noodcompetitie. Maar die bracht nog meer verwarring tot stand en zodoende werd er opnieuw overgeschakeld naar een nationaal kampioenschap. Het uitbreken van de oorlog in ons land liet echter beide competities onafgewerkt.

10 mei 1940 was een zeer dramatisch eindpunt. Het oorlogsgebeuren bracht alles uit zijn evenwicht. Nadat men dacht dat de ergste storm voorbijgetrokken was, werd eind september 1940 aangevangen met een regionaal kampioenschap, betwist tussen de clubs uit de provincie Antwerpen, waarbij ook Eendracht Aalst zich aansloot. Deze competitie strandde roemloos door een gebrek aan vervoersmiddelen en op het uitblijven van de publieke belangstelling, die met andere dingen bezig waren dan met voetbal, en ook hun geld voor andere doeleinden konden gebruiken dan een namiddagje voetbal. Ze werd daarom dan ook stopgezet.

In april 1941 besloten de Ere-afdelingsclubs een nationale eindronde in te richten. Ditmaal werd het een succes op gans de lijn. Ook voor Malinois, dat na ettelijke mooie prestaties in aanmerking kwam voor de halve finales. Deze gingen door op 20 juni 1941. Alhoewel de malinoisspelers uitgeslagen waren (Mechelen was toen gestraft, om 19.00 uur ging de avondklok in) moesten ze in een 1 – 3 nederlaag tegen White Star berusten. De match werd gespeeld op het veld van Racing Mechelen. Fons Rits was de enige speler die dat seizoen geen enkele keer op 't appel ontbrak.

Voor het eerst sinds 1938-1939 kregen we in 1941-1942 terug een volkomen normale competitie. Malinois presteerde tegen alle verwachtingen in zeer slecht. Na negen wedstrijden verkeerden ze met slechts twee punten in een ware paniekstemming. Dank zij de uitstekende tweede ronde behaalde Malinois nog de tiende plaats. Het was Lierse dat kampioen werd. Fons Rits nam, na veertien volledige seizoenen, afscheid van het eerste elftal.

In 1942-1943 zou Malinois zorgen voor een glorierijke verrassing. Voor de allereerste maal in de loop van haar geschiedenis behaalde geel-rood de hoogste onderscheiding in de Belgische voetbalcompetitie: kampioen van de Ere-afdeling! Voor het eerst herbergde de stad Mechelen België's beste voetbalploeg van het jaar. In geen enkele sportrubriek van de toenmalige kranten werd voor het begin van het seizoen de mogelijkheid in overweging genomen dat de landstitel misschien naar de 'Maneblussers' zou gaan. Malinois werd niet eens bij de mogelijke outsiders geteld...

De gekende John Langenus was de eerste publicist die de eindoverwinning van de Mechelaars voorspelde. Dit gebeurde in november '42, onmiddellijk nadat RFCM op het Kiel-stadion onbeslist had gespeeld (1-1) tegen Beerschot. Vanaf dat moment bleven er maar 3 aanspraakmakers op de titel over, Beerschot, Lierse en RFCM. De drie kopploegen bleven aan elkaar gewaagd, en nadat Malinois – ditmaal op eigen veld (2-2) - nogmaals gelijk had gespeeld tegen Beerschot, zou de grote match Lierse – RFCM zwaar kunnen doorwegen in de eindbalans!

Gedragen door de aanhoudende strijdkreten van duizenden malinoissupporters behaalden de Mechelse spelers een klinkende 1 - 3 overwinning. Na die memorabele wedstrijd telde Malinois vijf punten voorsprong op Lierse, dat ingelopen werd door Beerschot.

De apotheose kwam op 18 april 1943 bij de thuismatch tegen RC Brussel, dat juist tevoren, naast een gelijk spel met Beerschot, overwinningen op Lierse en Antwerp had behaald... en voor zijn behoud streed. Het beloofde dus een spannende wedstrijd te worden. Het terrein achter de kazerne was natuurlijk bomvol gelopen en ergens onder de tribune lagen de bloemtuilen reeds gereed. Men kan begrijpen dat de Mechelaars alle zeilen bijzetten, er moest en zou gewonnen worden. Toch had het een open wedstrijd kunnen worden, indien Bert De Cleyn er niet geweest was... Over de prestatie van deze zal men napraten zolang er in Mechelen gevoetbald wordt.

Bert De Cleyn maakte inderdaad zeven goals (de uitslag was 7-1!) en werd bij het einde spontaan door zijn makkers op de schouders getild en in een weelde van bloemstukken gezet. De WM had getriomfeerd, samen met Malinois. Het is onbegonnen werk de verdiensten van alle spelers te ontleden: samen streden zij als één man, bezielde als ze waren met de gedachte aan de Belgische sportmassa te bewijzen tot welke grote daden RFC Malinois in staat was. De innige samenwerking tussen bestuur, spelers en supporters had haar vruchten afgeworpen. In de bange oorlogsdagen was deze triomf des te aangenamer.

De kampioenviering had plaats op het plein achter de kazerne, ter gelegenheid van een vriendenwedstrijd tegen Berchem Sport (1-1). Bij die plechtigheid was het Malinois-muziekcorps even uit haar oorlogsslaap ontwaakt en bracht de 'echte' burgervader, Ridder Dessain, - door de intriges van de vijand en enige verraders uit het stadhuis verbannen - openlijk de verdiende hulde aan de feestende Malinoisfamilie.

Trainer Maxwell had in januari 1940 ons land verlaten wegens het oorlogsgevaar. Hij overleed in juni van hetzelfde jaar. Malinois verloor in hem een buitengewoon knappe oefenmeester en een grote vriend. Zijn naam blijft voor eeuwig verbonden met die van RFC Malinois. Het was zijn opvolger, de grote theoreticus Gabriel Noëth, die onder zijn kundige leiding de spelers naar dit eerste kampioenschap voerde! Na het behaalde kampioenschap eindigde geel-rood in 1943-1944 op de vijfde plaats.

1944-1945 werd een 'voetbal dood' jaar. De Duitsers werden teruggedreven en er was geen plaats meer voor voetbal.

4. Oorlog duurt voort, maar nu enkel op het veld

Eindelijk kwam de bevrijding en de vrede. In de verwarring van het bevrijdingsjaar was het haast onmogelijk een officiële competitie in te richten. Dit had tot gevolg dat niet alle wedstrijden gespeeld werden.

Met slaande trom en wapperende banieren vertrekt de supermarathoncompetitie op 26 augustus 1945. Negentien ploegen betwisten zich de hoogste eer: het kampioenschap der hoogste reeks! Groot is de belangstelling overall, want de voetbalhonger is enorm, nadat er een jaar is tussenuit gevallen. Het werd het sensationeelste kampioenschap dat we ooit beleefden, en voor de Mechelse club was dit seizoen het prachtigste en het schitterendste van haar bestaan.

Het eerste elftal veroverde op briljante en onweerstaanbare wijze de titel 1945-1946. Ditmaal waren vriend en vijand het eens, de besten hadden gewonnen. En zelfs heel de sportpers boog ootmoedig, loofde de bestuursleden, spelers, zelfs de supporters en... het WM-systeem, dat eindelijk in brede kringen begrepen en... op vele plaatsen overgenomen werd. Zelfs in het nationaal elftal, waarvoor niet minder dan acht RFCM spelers werden opgeroepen, werd WM toegepast.

Dat deze overwinning op passende wijze gevierd werd, hoeft geen betoog. In het volgende seizoen, iets minder schitterend dan het vorige, eindigden we op de 3de plaats. Voor het eerst werd Anderlecht kampioen, en begon vanaf dan dé club van België te worden.

Het enige hoogtepunt van het seizoen was echter de aanduiding - als enige Belg - van Victor Lemberechts in de Europese ploeg, die op 10 mei 1947 te Glasgow zou aantreden tegen Groot-Brittannië. Deze aanduiding was zeker verdiend. Gedurende de jongste twee jaren bewees Torke zowel bij Malinois als in de nationale ploeg - dat hij de beste rechtsbuiten was die ooit op een Belgisch voetbalplein rondraafde. Torke had zich opgewerkt tot België's beste voetballer! De wedstrijd zelf werd echter een ontgoocheling: de continentalen - individueel allen zeer briljant - misten de nodige samenhang en werden uiteindelijk door de Britten met 6-1 verslagen.

5. De laatste Mechelse triomf

Eind augustus 1947 gingen onze spelers op trainingskamp naar Zwitserland om zich voor te bereiden op het nieuwe seizoen. Tijdens dit trainingskamp stonden eveneens een paar wedstrijden op de agenda. Op één van deze wedstrijden viel Malinois de eer te beurt om prins Boudewijn als toeschouwer te mogen begroeten. Na twee abnormaal lange competities brengt 1947- 1948 opnieuw een normaal kampioenschap. Reeds bij de aanvang van de competitie tekende de toestand zich duidelijk af: Malinois ging opnieuw een prachtig seizoen tegemoet en de titelstrijd zou onvermijdelijk uitgroeien tot een duel tussen onze club en de titelhouder SC Anderlecht.

De conditie van onze spelers was prima, zij speelden 17 achtereenvolgende wedstrijden zonder nederlaag! Op de voorlaatste speeldag van het seizoen wordt RFC Malinois kampioen van België 1947-1948! Dit jaar werd Racing Mechelen kampioen van Eerste afdeling: de Mechelse triomf was volledig en het volgende seizoen, na elf jaar, speelden we terug de derby te Mechelen in competitieverband Racing – RFC. De ganse pers bracht hulde aan Malinois, thans overall als waardevolle club erkent. De laatste kritiek van de contra-WM-er's stierf uit.

Het gekende sportweekblad "Sport-Club" schreef een referendum uit voor de beste voetballer, waarvan de uitslag op 4 mei 1948 verscheen in het Brusselse tijdschrift. Victor Lemberechts won afgetekend voor Henriët, terwijl Bert De Cleyn vierde eindigde.

Emiel Verschaeren, 40 jaar de trouwe en sympathieke verzorger, en Emile Van Grunderbeeck, eerste ondervoorzitter van de club, mochten de triomf niet meer beleven. Beiden overleden in datzelfde jaar.

6. Besluit

Het was een mooie periode geweest, waarin Mechelen 3 maal kampioen werd. Eerlijk gezegd hadden het er nog meer kunnen zijn, maar de blessurelast in het begin van de jaren 30 hield hen tegen.

Ook hadden we te maken met een terugval van Racing Mechelen, dat toch jaren lang de leidende ploeg was in Mechelen. Hierdoor sloten vele jongeren zich aan bij RFCM en bloeide hieruit een generatie van topspelers. Samen met de WM tactiek die werd gebruikt door William Maxwell, was dit Mechelen een vaste waarde geworden in de Belgische subtop.

Wederom moesten we wachten op een oorlog die Mechelen bevrijdde en naar successen leidde. Net als ze net na WO I voor het eerst naar eerste kwamen, werden ze nu een jaar voor het einde van WO II, voor het eerst kampioen in eerste.

Ook was dit een periode waar we afscheid moesten nemen van velen oudgedienden, de bekendste onder hen is zeker voorzitter Francis Dessain. Hij overleed op donderdag 23 augustus van het jaar 1951 en werd opgevolgd door zijn neef Patrick Dessain. Om hem in herinnering te houden werden de jeugdterreinen aan de Liersesteenweg vanaf nu 'de Francis Dessain-Speelvelden' genoemd.

Een weinig briljant seizoen 1948-1949 was de inzet van een serie overgangsjaren. De kampioenengeneratie was over haar hoogtepunt heen en de ploeg diende nodig verjongd te worden. Het duurde tot in 1953-1954 vooraleer de club, op zeer verdienstelijke wijze, tweede eindigde. Het volgende seizoen moesten ze ons tevreden stellen met een negende plaats.

1. Zeven magere jaren

Zeven jaren zou het duren voor Malinois weer de top bereikte. Na gezwalp in de 2de klasse bracht trainer Oliver Gaspar hen terug in de hoogste afdeling. Het seizoen 1962-1963 wordt voor RFC Malinois het lang verwachtte jubeljaar. Het seizoen wordt afgerond met een schitterende eerste plaats in de tweede afdeling.

De beslissende wedstrijd voor de kampioenstitel werd gespeeld tegen en op Olse Merksem. Merksem zou zich niet zomaar gewonnen geven, maar spijtig voor hen draaide het anders uit. Reeds na een tiental minuten begon Malinois de wet te dicteren. De Mechelaars speelden in een echte kampioenstijl en doelpunten konden niet uitblijven. 2-4 werd het voor Malinois en ze werden kampioen.

Na de wedstrijd werd het veld bestormd door de Malinois supporters. Spelers werden op de schouders rondgedragen, er werd gezongen en gejubeld, de truitjes werden letterlijk van het lijf van de spelers getrokken. Het enthousiasme was onbeschrijfelijk groot, niemand had zoiets durven verwachten en toch was het zo. Waren de magere jaren voorgoed voorbij?

Helaas, de voetbaleuforie duurde niet lang. Reeds na de eerste matches van het nieuwe seizoen voelden we dat onze ploeg het moeilijk zou hebben om zich te handhaven in de eerste klasse. Het onvermijdelijke gebeurde dan ook. Malinois eindigde op de 16de plaats en zakte terug naar tweede klasse.

2. Maar....na regen komt zonneschijn

1964-1965 was dan ook een jaar vol zon. Pros Borremans speelde zijn 300ste wedstrijd en Malinois promoveert voor de zoveelste keer. Weer vallen en opstaan dus, l'histoire se repète. In het seizoen 1966-1967 schakelde RFCM zowel Anderlecht als Club Brugge uit voor de Belgische Beker en alleen door verlengingen won Standard de Beker. De komende vier seizoenen kon Malinois zijn plaats in eerste afdeling handhaven.

Ondertussen was RFC Malinois gewijzigd tot Koninklijke Voetbalclub Mechelen een gevolg van Leuven Vlaams, alle Franse namen in Vlaanderen werden vertaald in het Nederlands, het was bijna een schande nog een Franse naam te gebruiken.

In 1972-1973 kon KV Mechelen, voor het eerst, denken en hopen om Europees te spelen. Daarvoor moest SV Cercle Brugge verslagen worden. Maar het viel anders uit... De scheidsrechter stuurde twee Mechelse spelers naar de kleedkamers en het spel was gespeeld. Geen Euro-ticket voor KV Mechelen, dat het nochtans verdiend had. Er gingen nu jaren voorbij waarin niets opvallend gebeurde. KV werd een grijze muis in onze competitie en bracht niets spectaculairs op de mat. Het voetbal in Mechelen lag stil een wachtte op een nieuwe 'boom'.

3. Voetbal: De nieuwe industrietak

Nogmaals werd de infrastructuur aangepast en verbeterd zowel voor de supporters als voor de spelers. De staantribune werd overdekt en de verlichting werd geplaatst. Het was een voor die tijd revolutionair stadion. De clubs begonnen nu allemaal een beetje meer professioneler te werken. Het amateurisme van de vroege dagen werd teniet gedaan. Steeds meer en meer begint het voetbal een industrie te worden, waarbij de spelers ook meer vervreemden van hun ploeg. Vroeger had je spelers die speelden voor hun club en ze nooit wilden ruilen voor een andere.

Het voetbal bracht in die tijden ook niet veel op. In het begin zelfs niets en later (jaren 50-60) 100 frank per training, waar nu de lonen tot ver in de miljoenen kunnen oplopen. De vraag kan gesteld worden of dit allemaal wel goed was. Voor de spelers zeker, zij moesten nu niet meer gaan werken en konden zich volledig toewijden op het voetbal, wat in zeker zin de spelkwaliteit ten goede kwam. Toch zeker tot het arrest Bosman.

Voor de clubs, ja en nee. Voor de rijke clubs, zoals Manchester United, Barcelona of AC Milaan zeker. Zij kunnen nu bijna gratis aan spelers komen, want het zou dom zijn niet naar een grote club te gaan en ginder geld als slijk te verdienen. Kleinere clubs, zoals bijna alle Belgische uitgezonderd Anderlecht, lijden vanaf nu grote verliezen, want vroeger kon je jeugdspelers opleiden en ze duur doorverkopen, maar dit is nu verleden tijd.

De echte commercialisering van het Belgische voetbal begint in de jaren '70, vooral Anderlecht verricht hierin pionierswerk. Het was nodig want vele clubs hadden schulden en moesten een manier vinden om aan geld te geraken. De beste manier hiervoor is natuurlijk winnen en nog beter is veel winnen. En daar heb je goede spelers voor nodig. Maar goede spelers kosten geld. Je vormt dus een vicieuze cirkel waaruit alleen een goed management en zware sponsoring je uit kunnen halen.

Zo had men ook problemen in Mechelen gekregen. Men had twee ploegen Racing en KV, en beiden speelden niet echt denderend. Gevolg: weinig publiek, gevolg: weinig inkomsten, gevolg: financieel zaten beide clubs aan de grond.

In 1974-1975 werd er volop gesproken over de fusie van de Mechelse clubs. Door aan de stad hun gronden te verkopen, zou er genoeg geld voorhanden zijn om de schulden van de twee clubs te betalen en om moderne structuren op te zetten. Deze fusie kwam er niet tot groot ongenoegen van de voorstanders en tot vreugde van de anderen.

4. Een totale ommekeer

Patrick Dessain vierde zijn zilveren jubileum in het seizoen 1976-1977. Dit werd echter overschaduwd door een degradatie naar tweede afdeling. Het daarop volgend seizoen krijgt de club een nieuw bestuur. De Heer Louis Torfs, schatbewaarder en de Heer Frans De Cleyn, secretaris-generaal, overlijden. Bovendien kwam het ontslag van voorzitter Patrick Dessain, ondervoorzitter Scholte en John Doorbar.

Een nieuw bestuur werd verkozen en de Heer Herman Candries werd voorzitter. De nog steeds fenomenale financiële situatie noodzaakte de club om er een sobere levenswijze op na te houden. Buiten drie nieuwe aanwinsten kon men rekenen op een vaste kern die bestond uit spelers die stuk voor stuk bewezen hadden uit het goede hout gesneden te zijn. Binnen de kortst mogelijke tijd wilde de club zijn plaats in hoogste afdeling heroveren. Zowel het bestuur als de spelers zullen zich optimaal inzetten om deze wens te verwezenlijken. Er werd gezocht naar nieuwe bronnen van inkomsten en in 1981 doet John Cordier zijn intrede bij KV Mechelen. Niet alleen wordt de firma Telindus sponsor, maar ook zal John Cordier zich, dynamisch en enthousiast, als beheerder, daadwerkelijk inzetten voor de club.

Het seizoen was zeker niet denderend te noemen, nogmaals riskeerde de club om naar tweede afdeling te zakken, wat dan ook effectief gebeurde op het einde van het voetbalseizoen. KV Mechelen terug opbouwen is een uitdaging die J. Cordier met beide handen aanneemt. Dit kan alleen door de zaak grondig aan te pakken. Zoals in de zakenwereld, en daar behoort het moderne voetbal bij, moet men snel, efficiënt en doordacht kunnen handelen. Wie Cordier kent, weet dat deze drie eigenschappen – naast de vele anderen - zeker op hem van toepassing zijn. Zo speelde John Cordier het klaar om een buitenlandse transfer af te sluiten in 36 uur! Telefoon en vliegtuigen zijn moderne hulpmiddelen en geen luxevoorwerpen, dus gebruiken maar!

Vanaf het seizoen '82-'83 wordt John Cordier verkozen tot voorzitter van KV Mechelen. Meteen wordt een nieuwe periode ingeluid die, nu zou kunnen betiteld worden als 'de revolutionaire periode', of 'de moderne jaren' of 'de grote omwentelingsperiode'.

Cordier zal KV Mechelen meer en meer uitbouwen tot een moderne club. Er wordt gedokterd en gesleuteld aan de ploeg; nieuwe trainers en spelers worden aangetrokken en met succes, geel-rood promoveert terug naar eerste afdeling. Uitbundig bestormen de supporters, na de laatste wedstrijd die gespeeld werd op 23 april '83, het speelveld richting eretribune om vanop dat groene tapijt dé man van KV Mechelen luidkeels te bedanken: Merci Cordier, Merci,... Eenvoudige, oprechte woorden, die zelfs een man als J. Cordier even sprakeloos maakten. Deze promotie was de stimulans om de ingeslagen weg verder te bewandelen en reeds van bij de start van het seizoen '83-'84 beloofde het een succesrijk jaar te worden. Een zeer verdiende 6de plaats bekroonde de vele inspanningen. Geen enkele inspanning was te veel voor Cordier. De turnzaal werd omgebouwd tot receptiezaal. De Business Club werd opgericht en een jaar later bouwde de club, in zes weken tijd, zeventien loges. Ook onder de tribune werden de nodige verbouwingen uitgevoerd. De spelers konden voortaan beschikken over een volledig ingericht spelershome en fitness-center waar zij, onder deskundige begeleiding, kunnen voorbereid worden. Een permanente staf was onontbeerlijk geworden en het administratief centrum werd eveneens opgericht.

Zo komen we tot de vooravond van het nieuwe seizoen 1986-1987. Voor het eerst in zijn geschiedenis zal KV Mechelen aantreden met een volledig prof team. Een jaar vol spanning en ...

Europa 1986-1992

1. Hoe het allemaal begon

Na eerst nog een zwak 1985-1986, KV eindigde daarin 11de, kwam een buitengewoon positief jaar. Mechelen dat Michel Preud'Homme van Standard Luik en Lei Clijsters van THOR Waterschei had overgenomen, had een solide ploeg en ging het de anderen moeilijk maken.

Het verwachtingspatroon lag dan ook zeer hoog en om de spelers nog extra aan te moedigen, beloofde Cordier, dat als ze de finale van de Beker zouden spelen, hij naar Brussel zou fietsen.

KV begon het seizoen dan ook extra gemotiveerd en behaalde een 2de plaats in de competitie. Schitterend zou je zeggen, toch als je weet van hoever ze kwamen, maar het wordt nog beter. Na een overwinning in de kwartfinales van de Belgische Beker tegen Beveren, kwam Mechelen in de halve finale uit tegen Winterslag. KV had met deze tegenstanders weinig moeite en zo werden dan ook twee maal verslagen, respectievelijk met 1-0 en 3-0 cijfers.

Cordier kon zijn fiets van stal halen voor een lange reis naar het Constant Vandenstock stadion . Gelukkig voor hem, had de VZW '80 een heuse fietstocht georganiseerd voor de supporters, zodat Cordier deze trip niet op zijn eentje moest afleggen. Niet minder dan 400 mensen lieten zich hiertoe verleiden. Iedere deelnemer liet zich sponsoren door vrienden, familie of bedrijven die, per af te leggen kilometer, een bepaalde vergoeding betaalden. Dit bedrag zou ten goede komen aan de KVM-jeugdwerking.

Het startschot werd gegeven om 9.30u en begon de 35 km lange fietstocht. Vele huizen rond de fietsroute waren met rood en geel versierd. Een lust voor het oog en een enorme stimulans voor de deelnemers aan deze fietstocht. Het Malinwalied zingend kwamen ze langs Hombeek, waar ze even halt hielden om bloemen in ontvangst te nemen. De tocht ging verder naar Grimbergen alwaar de deelnemers werden opgewacht door de Burgemeester en een orkest. In de buurt gekomen van het Vandenstock stadion, werden ze door duizenden KV-supporters onder luid applaus ontvangen.

De wedstrijd kon beginnen. Het werd een echte cup-wedstrijd waar vooral de zenuwen van iedere aanwezige duchtig op de proef werden gesteld. De Luikenaars speelden furieus en maakte combinatievoetbal bijna onmogelijk, ze wilden hoe dan ook vermijden dat de Mechelaars het eerste doelpunt zouden maken. Zij kenden maar al te goed de reputatie van de Malinwa en wisten dat het zo goed als onmogelijk was om tegen te scoren. KV had geen zin om het op een 0-0 te laten uitdraaien en wilde kost wat kost een doelpunt. En dat kwam er ook iets voor het half uur. Erwin Koeman, vrij oprukkend vanaf zijn liberoplaats, rolde gans het Luikse middenveld op en stuurde de bal door naar Piet Den Boer die geen moment aarzelde en de bal via een draaibeweging de netten in knalde.

Na de rust mocht er nog een serieus tegenoffensief van Luik verwacht worden, en daarom werd de nog lichtgeblesseerde Lei Clijsters opgesteld. Maar de wedstrijd viel qua spel zowat dood.

Eindelijk, het verlossend eindsignaal. De spanning was, ondanks het spel, zowat onhoudbaar geworden en elke minuut leek wel uren te duren. Aad de Mos, die de laatste 10 minuten van de match niet meer op de bank te houden was en zijn jongens met hevige gebaren duidelijk maakte dat de bal zeker niet meer in de buurt van ons net mocht komen, vloog als een dolgelukkig man het veld op. Zelfs de spelers konden hun tranen van geluk niet meer bedwingen en lieten ze dan ook rijkelijk vloeien. Deze overwinning zou gevierd worden zoals dat alleen in Mechelen kan. Het voetbalseizoen was nu definitief gedaan. KV was vice-kampioen en had de Beker.

Enkele moedige supporters riskeerden het nog om met de fiets naar huis te keren, maar ze waren met weinigen. De meesten wilden zo snel mogelijk in Mechelen zijn om daar te vieren. Afspraak op de Botermarkt om in taptoe, via hartje Mechelen naar het stadion te trekken. Het feest in het stadion, waar champagne en bier rijkelijk vloeiden, zal zeker menig supporter die maandag thuis hebben doen blijven van zijn werk. Geel en rood waren nog dagenlang de kleuren in de Mechelse binnenstad. Toch wist niemand wat hen te gebeuren stond het jaar nadien, want dit was niet het einde maar het beginpunt van ...

2. Het Europese avontuur

a) Dinamo Boekarest

De trekking voor de eerste ronde van de Europese Beker der Bekerwinnars vond plaats op 9 juli '87 in het intercontinental hotel in Genève. KV kreeg als tegenstander het Roemeense Dinamo Boekarest voorgeschoteld . Deze hadden de Europese topschutter Camataru (44 doelpunten) onder contact en waren vorig jaar 2de geëindigd in de eigen competitie. Dinamo won in het verleden 6 maal de Roemeense Beker en 12 maal werden zij kampioen. KV Mechelen voelde zich redelijk ongemakkelijk met zo'n moeilijke tegenstander en hadden liever een gemakkelijker gehad, maar dat is nu eenmaal het voetbal. De eerste confrontatie zou plaats hebben op 16 september te Mechelen .

De eerste scoutingberichten waren ook allesbehalve geruststellend. Dinamo Boekarest bleek een sterk aanvallende ploeg te zijn met gevaarlijke hoekschoppen, zodat gedisciplineerd spel en de nul op het bord houden een must was voor de Mechelaars.

Zo brak de dag aan dat KV zich voor het eerst van Europees voetbal mocht proeven. Iedereen was al dagen lang zenuwachtig aan het rondlopen. En nu was het daar, het langverwachte moment waarop KV zou bewijzen aan de Europese wereld waarom zij de Belgische Bekerwinnaar geworden zijn. Dat het niet met veel geluk was gebeurt maar met puur vakmanschap en toewijding van spelers en trainers.

De eerste wedstrijd werd in Mechelen gewonnen met 1-0 (den Boer). Mechelen had een nochtans een groot aantal kansen, maar had deze niet kunnen niet kunnen verzilveren. Dit was een goede uitgangspositie voor de terugwedstrijd, in Boekarest op woensdag 30 september, die op een 0-2 overwinning uitliep dankzij doelpunten van Hofkens en Den Boer.

Bij de aankomst in Zaventem werd KV opgewacht door zijn vurigste supporters, die speciaal een roodgele loper hadden uitgerold. Er speelde zich die avond nog vele gekke taferelen af, want de supporters waren blij met 'hun' overwinning.

b) Saint-Mirren

Amper drie weken later stond KV al een nieuwe tegenstander te wachten. Ditmaal een Schotse, namelijk Saint-Mirren. Ze waren op dat ogenblik de derde ploeg in Schotland achter Celtic en de Rangers. Het was een zeer jonge en fysiek sterke ploeg, die zowel goed 'op zijn Engels' konden spelen, als ze het continentale systeem onder de knie hadden.

Het werd een boeiende en onvergetelijke wedstrijd. De Schotten waren naar hier gekomen om zeker 1 maal te scoren en Mechelen wou ook zeker met voorsprong aan de terugwedstrijd beginnen, maar het mocht voor geen een van beide baten, de paal en de lat stonden een paar keer als spelbreker in de weg voor de beide ploegen, zodat de uiteindelijke eindstand 0-0 was en dat alles moest gebeuren gedurende de terugwedstrijd in Saint-Mirren zelf. Voor een sterk Mechelen, dat sterk op verplaatsing kon scoren mocht dit geen moeilijkheden opleveren.

Op de dag van de afreis had een van de supporters, Jef Nees, zich als Schot verkleed. Bij de aankomst van de Mechelse delegatie in Schotland, werd door de Schotse TV gevraagd dat hij als eerste het vliegtuig zou verlaten. Hij werd ginds als een echte vedette onthaald.

Voor de terugwedstrijd had Aad de Mos zijn ploeg helemaal door elkaar geschud naar aanleiding van de scoutingsrapporten van de wedstrijd Saint-Mirren versus Dundee United. De opdracht voor de Mechelaars was echter duidelijk, minstens 1 maal scoren.

De eerste 20 minuten waren duidelijk in het voordeel van de Schotten, Mechelen hield stand en kon de wedstrijd doen kantelen. Mechelen kreeg hoe langer, hoe meer greep op de wedstrijd en na een resem kansen wist Mechelen dan toch te scoren, dankzij Ohana. Kort na de rust volgde dan de doodsteek voor Saint-Mirren, wanneer Ohana voor een tweede maal scoorde door de bal te raken die Sanders op de paal had geschoten. Het spel viel daarna zowat stil en er volgde niet veel doelgevaar meer. Mechelen had zich dus voor de kwartfinales geplaatst.

c) Dinamo Minsk

Uit de nog ruime keuze aan kandidaten, trok KV wederom een Oostblok-ploeg. Ditmaal Dinamo Minsk. Minsk is de hoofdstad van Wit-Rusland en normaal zou het regime daar moeten soepeler geweest zijn dan in Moskou. Toch was voor de afreis naar deze ploeg, vele uren arbeid nodig om de zaak rond te krijgen. Zo was er onder andere het probleem van waar de match zou gespeeld worden, Minsk of Tblissi. Ook was er niet veel informatie over de ploeg en over scouting was er helemaal niet te spreken. Gelukkig kon KV enkele videobanden bemachtigen en kon zo de ploeg toch even aan het werk zien. Daaruit bleek dat Minsk geen te onderschatten ploeg was. Minsk had echter ook al 3 maal de kwartfinale van een Europabeker bereikt.

Het ontbreekt ons dus aan up-to-date informatie, mede dankzij de tegenwerking van het bestuur van Minsk zelf, dat enkel data van wedstrijden gaf die na de tweekamp vielen of van wedstrijden in China. Maar toch schreeuwden ze moord en brand, toen hun vraag om enkele trainingen van KV op band te mogen zetten, afgewezen werd.

Uiteindelijk werd het dan 2 maart, de dag van de wedstrijd. Er was weinig publieke belangstelling want het was koud en ze speelden tegen een zo goed als onbekende tegenstander die zelf geen volk meebracht.

KV zette zijn tegenstander zwaar onder druk. Zo zwaar zelfs dat in de tweede helft, wanneer de Wit-Russen nog nauwelijks hun strafschopgebied konden ontruimen, ze zwaar begonnen te tacklen. Enkele slachtoffers hiervan waren: Rutjes, Hofkens, Ohana, Benfeld en Clijsters. Het zou echter duren tot de slotfase, dat Mechelen op voorsprong kon komen dankzij Pascal De Wilde, en tevens de 1-0 eindstand kon vastleggen.

De wedstrijd in Minsk zelf beloofde moeilijk te worden. Reeds een week op voorhand werd er gevreesd dat er niet zou kunnen gespeeld worden in Minsk zelf, door het slechte weer, maar dat er zou moeten uitgeweken worden naar Tblissi. Dit zou voor Minsk gelijk staan aan een zware uitwedstrijd. Om dit ten stelligste te vermijden, zouden er zelfs helicopters worden ingezet om de sneeuw te ruimen.

De wedstrijd zelf dan. Het veld lag er zoals verwacht zeer slecht bij. Toch waren het de Mechelaars die met de bevroren ondergrond beter overweg konden dan de Wit-Russen. Combineren op dit veld was uit den boze en er moest dus met lange ballen gespeeld worden. Clijsters had deze boodschap goed begrepen en zo lanceerde hij Eli Ohana, die koelbloedig wist af te werken. In de tweede helft wist Minsk zich nog te herpakken, maar doelpunten bleven uit. Mechelen plaatste zich dus voor de volgende ronde.

d) Atalanta Bergamo

Slechts vier ploegen bleven in de running voor de begeerde beker. Het waren Ajax Amsterdam, Atalanta Bergamo, Marseille en natuurlijk ook KV Mechelen. KV lootte Bergamo, een tweede-klasser in het Italiaanse voetbal. Nu moet je niet denken dat het een minderwaardige club was omdat ze in 2de speelde. Atalanta was in 2de gesukkeld door omstandigheden. Doordat ze het vorige seizoen zo goed waren, zijn veel spelers vertrokken naar het nog grotere geld. Natuurlijk had dat zijn gevolgen en volgde de degradatie. Voorzitter Bortolotti van Bergamo liet het echter niet zomaar gebeuren en kocht het daarop volgende jaar spelers als Garlini, Fortunato, Nicolini en Stromberg aan. Het waren enkele van de topspelers van het moment in Italië.

Italië heeft zeker de vurigste supporters in zake voetbal en dus werd er veel sfeer in het stadion verwacht. Ook de Mechelaars waren met zeer veel en zorgden voor geheel rood en geel gekleurde tribunes.

Het was een bijzonder zwaar en technisch Bergamo dat de wedstrijd in het begin in handen nam. Toch werd het eerste doelpunt door Mechelen gescoord. In de 7de minuut werd Ohana onderuit geschopt door Prognà. Hieruit volgde een vrije trap die door dezelfde Ohana, na aangeven van Sanders, in het doel werd gewerkt. Maar de Mechelse vreugde was echter maar van korte duur want een minuut later werd het al 1-1 dankzij Stromberg. De Italianen bleven op hun elan doorgaan en zowel Koeman als Preud'Homme moesten nog een paar keer ingrijpen om ervoor te zorgen dat er geen verder averij kon verricht worden.

Een buitengewoon sterk collectief Mechelen deed, na de rust, de Italiaanse verdediging in zijn voegen barsten. De Wilde, den Boer en Hofkens zochten koortsachtig naar een tweede goal net zoals ook Stromberg dat deed langs de andere zijde, maar hun pogingen leidde tot niets. Er waren nog enkele minuten te spelen toen Emmers een vrije trap naar het doel knalde. De bal werd afgewend door Fortunato, opgevangen door den Boer en die werkte de bal in het net.

De verhoopte voorsprong werd dus behaald, maar toch was er een tegendoelpunt. En dat was niet naar de zin van Aad de Mos en hij moest dus ergens meer zekerheid kunnen halen. En zo kwam hij met een duivels plan te voorschijn. Hij vroeg aan de terreinbeheerder van Bergamo of hij de dag voor de match, op een moment dat de spelers waren gaan kaarten, een rondleiding kon krijgen. Zo kwamen De Mos en consoorten ook in de kleedkamers van Atalanta zelf. Aangezien de spelers niet aanwezig waren, maar hun sportuitrusting wel in de kleedkamer stond, kon De Mos de schoenen van Stromberg ontvreemden zonder dat iemand het zou weten. Zodoende moest Stromberg op de dag van de match met nieuwe schoenen spelen en dit zou hem zeker nadeel berokkenen, niet alleen omdat de schoenen dan nog niet ingespeeld zouden zijn, maar ook moreel.

Voetballers zijn namelijk meestal bijgelovige mensen. Alles wat maar een beetje geluk zou kunnen brengen werd aangewend. Zo was er ook ten tijde van De Mos bij Mechelen een ritueel dat voor geluk zou moeten zorgen, namelijk 'eerst de linkerkous en dan de rechterkous aantrekken'. Natuurlijk zorgde dit voor een grote morele steun, iets dat de spelers op het veld nodig hadden.

Terug naar de terugwedstrijd nu. Bergamo pakte onmiddellijk uit met zwaar offensief voetbal, maar elke actie werd door Mechelen in de kiem gesmoord. Kort voor rust werd een aangeschoten bal op Clijsters, in het elfmeter gebied, aanzien als hands. Penalty dus en Bergamo kwam 1-0 voor.

Aad De Mos moest ingrijpen en hij stelde een meer aanvallende ploeg op voor de tweede helft. Hij bracht den Boer in, die gekwetst was aan de knie en beval om meer druk te zetten. Dit had snel resultaat. Toen een bal op de linkervoet van Rutjes viel en deze hem loeiend hard in de netten werkte. Het was dus 1-1 en Mechelen was dus mathematisch al geplaatst. De zekerheid over de plaatsing kwam er 10 minuten voor het einde toen Marc Emmers, de bal nog eens voorbij de doelman van Bergamo plaatste.

Mechelen ging dus naar Straatsburg, waar de finale van de Europese Beker voor Bekerwinnaars zou gespeeld worden. In de halve finale had Ajax Marseille uitgeschakeld en was voor de finale zwaar favoriet.

e) De finale tegen Ajax

Voor deze wedstrijd werden 10 000 tickets verkocht aan Mechelse supporters. Er werden zelfs speciale bussen ingelegd door bepaalde scholen. Schooldirecteurs die deze service niet hadden voorzien hadden die dag te kampen met lege klassen.

Ajax was een ploeg met heel wat bekende spelers, de bekendste zijn waarschijnlijk Danny Blind en Stanley Menzo. Een andere bekende, voor Mechelen dan althans is Johnny Bosman, die na deze wedstrijd in Straatsburg zou beslissen of hij het komende seizoen voor KV Mechelen of voor RSC Anderlecht zou gaan spelen.

Eindelijk was het 11 mei, de dag van de grote match. David en Goliath betraden de arena voor het duel met als inzet de Europese Beker. Een wedstrijd waarvan iedereen dacht dat ze door Ajax wel zou gewonnen worden.

Maar dan zouden ze wel uit een ander vaatje moeten tappen. Reeds van in het begin zetten de dwergjes de reuzen onder druk en Stanley Menzo moest enkele keren gepast ingrijpen, terwijl Ajax maar geen opening vond in de Mechelse verdediging.

Na de rust ging KV onvermoeibaar verder al was de druk van Ajax ook wel een beetje toegenomen. Maar in de 7de minuut was het dan zover. Eli Ohana liet een staaltje zien van onverbeterbaar dribbelwerk, zette de bal voor doel en Piet den Boer zette Menzo voor schut en kopte de bal binnen. Op dat moment klonk het luid 'AJAX IS EEN WASPRODUCT'. Waarop de ajaxieden antwoorden met 'Boer-en, Boer-en'.

Na een kwartier spelen, gedomineerd door een sterk Mechelen, moest scheidsrechter Pauly ingrijpen, na een fout begaan door Danny Blind op de doorgebroken Marc Emmers. Marc rende alleen op het doel af en de enige manier om hem te stoppen was een tackle op het steunbeen. Ajax zou deze overtreding zwaar, maar correct, betalen. Blind werd onverbiddelijk uit het veld gestuurd.

Ajax gooide nu zijn hebben en houden in de aanval om de gelijkmaker af te dwingen en het zou daar bijna in slagen. Bosman schoot in één beweging naar het doel van Michel die de bal net over zijn doel wist te tippen. Het was een uitputtende wedstrijd voor de spelers, maar ook voor de supporters. Vooral het laatste kwartier was er teveel aan. De minuten leken wel uren te duren. De blikken gingen onophoudelijk van het polsuurwerk naar de klok van het stadion alsof de wijzers hiermee sneller zouden draaien.

Eindelijk was het fluitsignaal dan daar voor KV. KV had gewonnen. Ze deden voor het eerst mee en wonnen direct iets waarop vele clubs enkel jaloers kunnen zijn. Natuurlijk werd dit weer naar Mechelse gewoonte uitbundig gevierd. De champagne vloeide rijkelijk. En, o ja, Bosman die speelde komend seizoen natuurlijk voor Mechelen. Deze wedstrijd is ook voor mijzelf belangrijk. Het is de vroegste herinnering die ik nog heb aan KV. Ik zie nog altijd levendig het doelpunt van den Boer voor mijn ogen. Eli Ohana van op links voor het doel en die kopbal in de netten. Ik weet nog dat ik het op dat moment niet kon geloven. Had Mechelen nu werkelijk gescoord of was het enkel een droom. Ik denk zelfs dat ik na de wedstrijd nog geweest heb van blijdschap. Ik zie nog steeds de spelers over het veld lopen met de Beker in de hand. Ik was toen slechts 7 jaar en het is nu al meer dan 10 jaar geleden, maar toch lijkt het alsof het gisteren gebeurt is en denk ik nog altijd terug naar die grote periode van KV.

3. De Mechelse furor

In hetzelfde seizoen ('87-'88) is Anderlecht op twee fronten te sterk: KV Mechelen moet de Supercup laten aan de Brusselaars, terwijl in de halve finale van de Beker van België Anderlecht ook aan het langste eind trekt. Wél is men terug vice-kampioen ditmaal achter Club Brugge.

De jaarjant 1988-1989 wordt wederom glorieus voor Malinwa. De titel wordt voor het eerst na een lange periode weer behaald, met 4 punten voorsprong op de nummer 2 Anderlecht. Mechelen viert feest. De eerste uitdaging was dan ook bereikt: de top is gehaald. Uitdaging nummer 2 staat te wachten: aan de top blijven.

Er werd dus een indrukwekkende trilogie neergezet: de Belgische beker ('87), Europacup II en Europese supercup ('88) en Belgisch kampioen ('89). Met een mengeling van Belgische routiniers (Leo Clijsters, Michel Preud'homme) en Nederlandse bluf (Erwin Koeman, Graeme Rutjes, Piet Den Boer) werd een unieke prestatie neergezet: als debutant een Europese beker pakken.

De eerste Europese nederlaag werd pas in de halve finale van de volgende campagne (tegen Sampdoria) ingeschreven. Frank Leen, Marc Wilmots, Bruno Versavel en Johnny Bosman waren inmiddels KVM komen versterken. Het was ook in die campagne dat KVM in de Europese beker Anderlecht uitschakelde en een machtsoverdracht helemaal in de maak scheen, maar Anderlecht zou Anderlecht niet zijn als ze ongenadig terug zouden slaan. En dat deden ze ook, want in '89 werd De Mos tot een overstap naar het Astridpark verleid. Dit was natuurlijk een grote ramp voor KV. Zij zagen hierdoor de kans aan hun neus zag voorbijgaan, om spelers in te lijven als Mark Degryse en Georges Grun, die maar wat al te graag onder Aad De Mos wilden spelen.

Maar KVM bleef niet bij de pakken zitten en trok de robuuste Philippe Albert aan van Charleroi en verloor Cisse Severeys van zijn lopend contract met Pisa. Ruud Krol kwam voor de klas te staan. Zijn debuut als trainer was echter een absolute tegenvaller en zodoende werd hij reeds na een half jaar, ondanks goede resultaten, vervangen door zijn assistent en KV-man Fi Vanhoof.

In de eerste ronde van die Europa Cup I, werd eerst afgerekend met Rosenborg Trondheim (0-0 en 5-0) en in de tweede met Malmö FF (0-0 en 4-1). In de kwartfinale lootte Mechelen echter een ploeg van een ander kaliber namelijk het grote AC Milaan. Of de Italiaanse ploeg duidelijk een maatje te groot voor Mechelen was of dat misschien de scheidsrechter de wedstrijd bepaald had, zullen we nooit weten. Wel weten we dat die rode kaart nooit had mogen vallen en dat een penalty voor Mechelen niet gefloten werd. De uiteindelijke eindstanden waren (0-0 en 0-2).

Op naar derde millennium 1999-2000

1. Einde van de periode Cordier

Alle spelers waren bezit van Cordier zelf, die ze had verzameld in een nv (nv invest) en ze, voor een symbolische frank, uitleende aan KV. Het voordeel daarvan was dat KV nooit moeilijkheden had met zijn spelers, de lonen waren niet te laag en ze moesten niet zoeken achter spelers. Alles werd door Cordier en zijn raadgevers beslist. Het nadeel is dat de hele infrastructuur op Cordier berustte en dat de andere bestuursleden hun greep op de ploeg verloren en dat, wanneer er iets misging met Cordier, KV daar de dupe van zou worden.

En dat gebeurde dus ook, de economische situatie had ook Telindus, het bedrijf van Cordier sterk verzwakt. In 1991 wordt een eerste uitverkoop gehouden, om zijn bedrijf te redden. Clijsters (Luik), Severeys (Antwerp), Albert, Versavel en Emmers (alle drie Anderlecht) klapten de deur achter zich dicht. Georges Leekens moest verder met Preud'homme, René Eijkelkamp en de Zweed Klas Ingesson en kreeg er, op eigen vraag, diens landgenoot Kennet Andersson bij. Hij liet hiervoor wel spelers als Josip Weber, Patrick Goots en Jean-Marie Abeels, dé topscoorders van het moment, perfect passend in het Mechelse systeem en bereid om naar Mechelen te komen, in de kou staan.

Op 17 maart '92 kondigde Cordier aan dat hij aan het einde van het seizoen opstapte. Hij moest noodgedwongen kiezen tussen het belang van zijn bedrijf met bijna 1 500 werknemers en een te duur geworden hobby. Willy Dussart werd voorzitter van een club zonder voetballers, want de spelers waren nog allemaal van Cordier en die verkocht ze allemaal door. De uittocht ging dus verder en trainer Leekens vluchtte naar het Turkse Trabzonspor. Fi Vanhoof nam nog maar eens over en er kwam een akkoord tussen Cordier en KVM voor het overnemen van de rest van de spelers.

Het vertrek van manager Paul Courant naar Anderlecht (13-7-'93) betekende een nieuwe klap. Dussart werd opzij geschoven en Achter de Kazerne moest men geruime tijd op een nieuwe voorzitter wachten.

Begin '95 nam Jef De Graef in de hoogste stoel plaats. Manager Guido Mallants leek echter de sterke man te zijn. Tijdens een rondreis in Zuid-Korea kwam het tot een conflict met trainer Walter Meeuws. Het was dan ook geen verrassing dat deze bij het begin van de jaargang '95-'96 bedankt werd. Onder zijn assistent Willy Reynders werd een vrij aardige campagne afgewerkt. Ook Reynders hield het niet lang uit bij KV Mechelen, hij moest trouwens vechten tegen de degradatie.

Georges Heylens werd de nieuwe trainer maar ook hij kon het roer niet keren. De laatste negen speeldagen kon hij met zijn manschappen slechts 2 keer gelijk spelen, er werd zeven keer verloren. De degradatie kon KV dan ook niet meer ontwijken. Met de stap terug naar het vagevuur vertrokken er heel wat spelers (Leen naar Lierse, Vreven naar Gent, Gysbrechts naar Lokeren, Valgaeren naar Roda JC, ...). KV kon wel de ervaren spelers Jacob, Lukaku en de jonge diamant Mossi samen met nog andere jonge talenten binnenhalen. Franky Vercauteren werd voor het seizoen 1997-1998 aangesteld als hoofdtrainer.

KV Mechelen begon het seizoen heel goed in tweede klasse maar al gauw werd duidelijk dat de ploeg wel degelijk veel talent bezit maar niet regelmatig genoeg was. Er werden uitstekende resultaten neergezet, 1-4 gaan winnen op KV Kortrijk maar ook werd er onverwacht verloren op het heel seizoen laatstgeplaatste Beerschot. KV kon zich op de laatste speeldag dan toch nog plaatsen voor de eindronde.

De eindronde begon echter slecht met een zware 4-0 nederlaag op Denderleeuw. Na de tweede speeldag was KV Mechelen weer de favoriet door te winnen tegen Turnhout. Tijdens de derde speeldag verloor Malinwa onverdiend met 0-3 van KV Kortrijk, Mechelen moest trouwens de hele tweede helft met 10 man spelen na een vroege uitsluiting van Vandenbroeck.

Op KV Kortrijk ging KV dan weer verdiend winnen met 0-1. Met nog 2 speeldagen voor de boeg moest KV op de vierde speeldag winnen van Denderleeuw. Het zat hen weer niet mee en ze speelden weer onverdiend gelijk. Het was een wedstrijd met een zee aan kansen voor de rood-gelen maar de aanvallers wisten die altijd de nek om te wringen.

De laatste wedstrijd op Turnhout was dus van geen enkel belang meer, maar KV ging daar toch nog winnen met 2-6. Zo eindigde Malinwa verdienstelijk op de 3de plaats met 10 punten en ging KV Kortrijk na 6 jaar in tweede terug naar eerste nationale.

2. Seizoen 1998-1999

Het tweede seizoen in tweede werd aangevangen met een verjongde groep van bijna allemaal Belgen, met aan het roer, trainer Rudi Verkempinck. Het was een jonge groep, met vele Mechelse jeugdspelers in. Velen dachten dat deze jonge, onervaren groep geen kans zou maken op promotie. Toch bewezen ze in het begin van het seizoen dat deze stelling niet waar was. Naarmate de competitie vorderde minderde het spektakel, wat ook te zien was aan de resultaten. Er moest iets gebeuren, want de titel was belangrijk. Dat bleek nog maar eens uit de vele speeches die we de voorbije maand op de nieuwjaarsrecepties van club en supportersfederatie mochten beluisteren.

Malinwa wou weer naar eerste. Malinwa moest weer naar eerste. Omdat een club als KV daar thuishoort, ja, maar ook omdat het verblijf in 's lands hoogste afdeling voor een provincieploeg als Mechelen levensnoodzakelijk is. Daarom dat iedereen in alle geledingen van de club zo goed als permanent bezig was met de promotie. En daarmee legt diezelfde iedereen de druk op de spelersgroep. Want uiteindelijk is het die groep die al die intenties moet trachten waar te maken.

En dit leek mis te lopen, want de motivatie was weg. Velen duidden, terecht of onterecht, trainer Verkempinck aan als de schuldige. Wat het ook mocht zijn, Verkempinck werd ontslagen, Gunter Jacob en Valère Billen werden aangesteld als hoofdtrainers en het spektakel keerde terug. Gevolg: KV haalde met een ongelofelijk inhaalmanoeuvre Antwerp, de toenmalige leider, weer in en stak 'de Great Old' zelfs voorbij om zo op de laatste speeldag, thuis tegen Deinze, met 5-0 kampioen te spelen.

3. Naar 2000

Het is dus gelukt, KV komt terug naar eerste en dit hopelijk voor een lange tijd. Een nieuwe periode, een nieuwe start. De vraag is: kan KV het, ook nu in de eerste klasse, de befaamde Jupiler-liga het waarmaken? Aan de ploeg zal het niet liggen, vele van de kampioenenploeg blijven, enkel Koen Caluwé en Jan Verlinden vertrekken. Als versterking haalde KV: Benny Debusschere, Fritz Emeran, Andrzej Rudy, Daniël Camus, Garreth Kusch en Chris Bruyninckx. Hopelijk maken zij, samen met de reeds bestaande kern en de vele jeugdspelers er volgend jaar een 'hel' van. Of om het met de woorden van Geoffrey Peytier te zeggen: "Welkom in de hel van Malinwa".

4. Terug naar tweede

Onder leiding van trainer Gunter Jacob kende KVM tijdens het seizoen 1999-2000 zeer weinig problemen. De goede start van het enthousiaste elftal was daar niet vreemd aan. Een juiste mentaliteit, gekoppeld aan technische hoogstandjes van balvirtuoos Joao Elias, maakten dat KVM een tijd lang tot de subtop behoorde! Na de winterstop werd er echter nog zelden gewonnen en zakten de rood-gelen verder weg in het klassement. Het seizoen werd beëindigd op een kleurloze elfde plaats.

Gunter Jacob werd om extra-sportieve redenen ontslagen en vervangen door de ons bekende Lei Clijsters.

Onze ploeg onderging een metamorfose : Met het vertrek van Tom Peeters (Sunderland) en Sven Vandenbroeck (Roda JC) verloor onze club twee van hun waardevolste spelers! Zij werden vervangen door spelers, die onze club een multicultureel gezicht gaven: Masahiro Endo uit Japan, Sören Hermansen uit Denemarken, Luis Guadalupe en 'wereldster' José 'Chemo' Del Solar! Onder druk van de slechte resultaten (slechte prestaties in de competitie; uitschakeling in de beker van België; ...) en het gemor van de supporters moest voorzitter Van den Wijngaert, Lei Clijsters de laan uitsturen. De vader van tennisster Kim werd vervangen door assistent-coach Valère Billen. Onze voorzitter gaf KVM met de kerstperiode in aantocht een leuk cadeau : Aad de Mos werd ingehaald als Technisch Adviseur! De toptrainer uit Den Haag hield grote kuis Achter de Kazerne: manager Ivan Buskens was kop van jut en werd met veel tam tam ontslagen. Dirk Gillis, Valère Billen, ... volgden!

De Mos begon meteen met de opbouw van een nieuwe technische staf en omkadering: Geert Lermyte werd aangesteld als manager, terwijl Barry Hulshoff en Fi Vanhoof het sportieve roer in handen namen. Ook zij kregen de kv-trein niet op het juiste spoor, zodat KVM, na een kort verblijf in de eerste klasse, degradeerde naar de tweede klasse, waar het slechts één doel voor ogen mocht hebben: direct promoveren naar eerste klasse!

5. Nieuwe promotie

Na een lang en slopend seizoen kon KV Mechelen terug de promotie naar eerste klasse afdwingen. Malinwa begon het seizoen schitterend met 34 op 36 en incasseerde pas op de negende speeldag z'n eerste tegendoelpunt. Toen op de laatste speeldag van het heenronde na een resem gelijke spelen ook de eerste nederlaag volgde werd trainer Barry Hulshoff meteen ontslagen. Depanneur Fi Vanhoof nam het roer over maar kon de terugval slechts gedeeltelijk beperken. KSV Ingelmunster, dat al het hele seizoen de eerste achtervolger was zag z'n achterstand op de Maneblussers steeds kleiner worden. Maar op de laatste speeldag kon in Bergen KVM dan toch de felbegeerde titel grijpen. Ondertussen had KV met enige moeite z'n licentie voor eerste klasse verkregen en werd er een financieel herstelplan opgesteld.

Yellow-Red KV

1. Vereffening

Het financiële herstelplan bleek niet waterdicht, want al van bij de start van het seizoen 2002-2003 waren er betalingsproblemen. De spelers staakten en het bestuur werd samen met voorzitter Willy Van den Wijngaert op de korrel genomen door de supporters. Deze extra sportieve problemen lieten zich ook voelen aan de resultaten. Begin november telde KV nog maar 2 overwinningen en bengelde het onderaan in het klassement. Willy Van den Wijngaert kon de druk, uitgeoefend op zijn persoon, niet meer aan en nam op 5 november ontslag. Sportief bereikte KV op 23 november een dieptepunt met een 9-0-nederlaag bij KRC Genk. Op zaterdag 7 december besliste het crisiscomité, onder leiding van Johan Willemen, dat KV Mechelen in vereffening gaat. 's Anderendaags namen de supporters op KAA Gent emotioneel afscheid van de ploeg. De wedstrijd ging met 2-0 verloren, maar de supporters bleven een uur lang in het stadion zingen, want iedereen beseftte dat het de laatste wedstrijd Malinwa kon geweest zijn ...

2. De redding

De Brusselse advocaat Joan Dubaere werd aangesteld als vereffenaar. Hij ontsloeg direct al het vast personeel (35 spelers, 5 trainers en 9 medewerkers). Er werd onder leiding van Johan Timmermans een werkgroep 'vzw Yellow-Red KV' opgericht die moest proberen stamnummer 25 van de schrapping te redden. Ook mediafiguur Mark Uytterhoeven zegt z'n steun toe aan de werkgroep en samen met Piet den Boer en Fi Vanhoof opent hij een rekening waarop de supporters geldsommen van 1 000 euro kunnen storten. Op donderdag wordt beslist dat KVM z'n eerstvolgende wedstrijd (thuis tegen R. Antwerp FC) toch gaat spelen. Alex Czerniatynski werd de nieuwe trainer. Zijn ploeg bestaat uit enkele spelers van de A-kern die nog geen nieuwe club hadden gevonden, aangevuld met jeugdspelers. Zij tekenden allemaal een minimumcontract om de 2 resterende wedstrijden vóór de winterstop af te werken. Vrijdags traint deze groep voor het eerst samen. Op zaterdag 14 december vond de 'Mars van de Hoop' plaats. Een initiatief van supporter Patrick De Cleyn waarin duizenden supporters van de Botermarkt naar het stadion trekken. Malinwa wordt er gesteund door fans van verschillende andere ploegen die KVM ook niet willen zien verdwijnen uit de voetbalwereld. De wedstrijd wordt met een piepjong elftal met 0-2 verloren. Na de wedstrijd spelen er zich opnieuw hartverscheurende taferelen af in het stadion. Ook de volgende wedstrijd op R. Excelsior Mouscron wordt verloren (3-1), maar dan al is iedereen in de ban van de talrijke reddingsacties die werden opgezet. Tijdens de winterstop worden er tientallen activiteiten georganiseerd om geld in te zamelen. Op 10 januari werd in de Nekkerhal een heuse 'Nacht van Malinwa' gehouden. Daar werd onder andere de ploeg voor de terugronde voorgesteld. Malinwa kreeg van enkele clubs spelers ter beschikking om het seizoen met een iets ruimere kern te kunnen afwerken. Op dinsdag 21 januari deed de werkgroep een eerste bod op het stamnummer van KVM. Een week later liet vereffenaar Joan Dubaere weten dat het bod niet voldoende is. Op 12 februari volgde op een vergadering met spelersvakbond Sporta, de ex-spelers en ex-werknemers en de overnamegroep rond Johan Timmermans en Mark Uytterhoeven een nieuw voorstel. Ook dit voorstel werd niet aanvaard en er werd een afspraak gemaakt om op 26 februari een definitieve beslissing te houden. Deze dag gaat de geschiedenis in als de 'overlevingsdag' van stamnummer 25. In een ultieme vergadering gaan de ex-spelers en ex-werknemers akkoord met het percentage van hun achtsterallige lonen die ze uitbetaald zullen krijgen. De werkgroep van KVM kon deze mensen ongeveer 16 à 17 % van hun achterstallen aanbieden en dit werd door de mensen van Sporta voorgesteld aan de ex-KV'ers. De vergadering die in Elewijt plaatsvond en om 18u00 begon, werd door enkele honderden supporters buiten op de parking gevolgd. Samen met de supporters die in de kantine van het stadion in Mechelen zaten, werd het voor hun een lange en bange avond. Iets voor 22u00 kwam het verlossende nieuws dat KV Mechelen kan blijven bestaan. Het was Eric Viscaal die met de woorden 'jullie kunnen jullie cluppie behouden' voor een enorme vreugde-explosie zorgde. Het goede nieuws werd door de Malinwasupporters gevierd alsof er een nieuwe titel behaald werd.

3. Nieuwe start

's Anderendaags werd het overnamedossier binnengedaan bij de KBVB en op 24 maart keurt de controlecommissie van KBVB de overdracht van het stamnummer van KV Mechelen goed. KV moet het volgende seizoen in derde nationale met 9 minpunten starten. Het kreeg deze sanctie omdat KVM na de vereffening alleen de bondsschulden betaalde. Op 12 april werd deze beslissing ook goedgekeurd door het Uitvoerend Comité van KBVB en krijgt de vzw Yellow-Red KV het stamnummer terug in eigen handen. Mark Uytterhoeven wordt voorlopig voorzitter van de club. Enkele weken later stelt KVM het nieuwe bestuur samen en Johan Timmermans neemt het voorzitterschap over. Ondertussen doet de noodploeg van Alex Czerniatynski het onverhoopt goed. Met enkele overwinningen en gelijkspelen sprokkelt het nieuwe KVM meer punten dan iedereen had kunnen verwachten. Op zaterdag 24 mei neemt Geelrood met een 3-2-zege tegen R. Excelsior Mouscron langs de grote poort afscheid van eerste klasse.

4. Derde nationale

Voor het seizoen 2003-2004 had de club veel vraagtekens. De club voetbalde namelijk sinds de oprichting voor het eerst in derde nationale. Daarenboven moest KV starten met 9 minpunten en per periode met -3. Het elftal moest zich aanpassen aan het 'werkersvoetbal' van derde nationale en de supporters moesten wennen aan de beperkte infrastructuur van de tegenstanders. Na een aarzelende voorbereiding werd trainer Alex Czerniatynski gedegradeerd tot assistent en nam Zivica Kanacki de leiding over. Opnieuw kreeg KV verschillende spelers in bruikleen van eersteklasseclubs en Jan Verlinden keerde terug na z'n avonturen bij FC Twente, Lierse en Aalst. In de loop van het seizoen keerden ook Tom Peeters en Geoffrey Peytier terug naar hun vertrouwde nest in Mechelen. Ondanks de eersteklasse-ervaring van vele spelers kende KV een moeilijke competitiestart. Pas op de vijfde speeldag, toen KV onder massale media-aandacht en in een uitverkocht Oscar Vankesbeeck-stadion buur Racing versloeg, boekte Geelrood z'n eerste overwinning. Onder leiding van de debuterende Jean-Jacques Missé Missé bogen Sébastien Grégoire en Ersin Mehmedovic de 1-0-achterstand om. Nadien duurde het tot de winterstop

vooral KV van de degradatieplaatsen wegkwam. In de tweede seizoenshelft zette Malinwa, ondanks een 0-1-derbynederlaag, een mooie reeks neer en streed het nog even mee voor de eindrondeplaatsen. Uiteindelijk eindigde KVM op een zevende plaats met vijf punten meer dan stadsrivaal Racing. Het tweede seizoen in derde klasse startte de club met torenhoge ambities: Malinwa moest promoveren om als profclub te kunnen blijven bestaan. Om deze ambities kracht bij te zetten werd er serieus in de spelerskern gesnoeid en haalde het ervaren spelers uit eerste klasse zoals Patrick Goots, Dirk Huysmans en Bert Dhont. Zivica Kanacki keerde terug naar z'n positie van assistent-trainer en werd vervangen door Rik Vande Velde die werd weggeplukt bij Lierse.

5. Honderd jaar KV Mechelen

Ondertussen viert stamnummer 25 z'n honderdste verjaardag. Verschillende activiteiten worden georganiseerd: videoavonden, tentoonstellingen, cantus, galabal, ... Michel Preud'homme werd vóór Torreke Lembrechts en Roger Mergeay verkozen tot Speler van de Eeuw. Er verscheen een elf uur durende DVD en een boek over 100 jaar KV Mechelen. Op zaterdag 23 oktober werd een delegatie van de club op het stadhuis ontvangen en officieel gehuldigd. Supporters hielden die dag een mars van aan het stadhuis naar het stadion.

6. Terug naar boven

Tussen al de festiviteiten rond het 100-jarig bestaan door, moest KV Mechelen z'n favorietenrol in derde klasse proberen waar te maken. Het loopt echter niet van een leien dakje, heel de competitie moet KV achtervolgen. Wanneer er op de 24ste speeldag wordt verloren op het veld van Torhout en KV een week later op 15' van het einde nog 0-1 achterstaat tegen KV Turnhout lijken de titelkansen verdwenen. Wanneer Malinwa deze 0-1-achterstand in een sensationeel slot weet om te buigen in een 3-1-zege is de ploeg vertrokken voor een fameuze eindsprint. Op de voorlaatste speeldag kan het op het veld van R. Cappellen FC de titel grijpen, maar de druk is blijkbaar te groot en KV verliest de wedstrijd met 3-2 en moet op de laatste speeldag hopen op nieuw puntenverlies van datzelfde Cappellen. Zondag 1 mei 2005 zal een dag worden die geen enkele Malinwaër zal vergeten: zelf wint KV Mechelen vlot van Lyra, maar nadien moet heel Mechelen nog minutenlang wachten op het einde van de match tussen Denderleeuw en Cappellen. Spelers, trainer, bestuur en supporters hangen 4 minuten aan radio's gekluisterd tot de bevrijdende zin weerklinkt: 'KV Mechelen is kampioen!'. Cappellen kwam niet verder dan 0-0 bij Denderleeuw en KV Mechelen promoveert naar tweede nationale.

Bij de terugkeer in tweede klasse was het de bedoeling om eindelijk nog eens een rustig seizoen door te maken. KV vertoefde echter een gans seizoen in de onderste regionen van het klassement. Bij de winterstop stond KV op één na laatste en had het trainer André Wetzel al vervangen door ouwe getrouwe Zivica Kanacki. Hij parkeerde Malinwa op een veilige dertiende plaats. Al moest KV tot enkele speeldagen voor het einde van de competitie bikkelen om zich veilig te stellen van degradatie. Na dit kleurloze seizoen besliste de technische staf met de grove borstel door de selectie te gaan en haalde met Pieter Maes een ambitieuze trainer weg bij KFC Verbroedering Geel. Een aanpak die bleek te werken, want onder de nieuwe coach bracht KV fris aanvallend voetbal en draaide het een gans seizoen mee aan de top van het klassement. Malinwa moest alleen FC Verbroedering Dender EH, dat met een fenomenaal aantal van 77 punten kampioen werd, laten voorgaan en in de beker van België strandde Geelrood na stunts tegen Germinal Beerschot en Zulte-Waregem pas in de kwartfinales tegen AA Gent. De tweede plaats in de competitie gaf Malinwa recht op een ticket voor de eindronde. Samen met Antwerp, KV Kortrijk en eersteklasser Lierse mocht KV strijden voor een plaatsje in eerste klasse. KV Mechelen was in die eindronde veruit de sterkste ploeg: na de 0-0 op de openingsspeeldag bij Antwerp won het z'n 5 andere partijen. Al op de voorlaatste speeldag wist KVM de promotie binnen te halen: na een bloedstollende wedstrijd in het Guldensporenstadion versloeg Malinwa Kortrijk met 2-3 en keerde het na amper 4 seizoenen afwezigheid terug naar 's lands hoogste voetbalafdeling !

We're finally home

1. Opnieuw bij de elite

De Mechelse rentree in eerste klasse verliep niet van een leien dakje. KV voetbalde niet slecht, oogstte daarvoor lof, maar weinig punten en belandde op een degradatieplaats. Pas op de twaalfde speeldag pakte Malinwa z'n eerste overwinning. De kentering was er toen een week eerder al gekomen na een hoopgevend gelijkspel bij leider Standard. Die 4 op 6 zorgde voor vertrouwen en de ploeg sprokkelde voor de winterstop nog enkele belangrijke punten. Na Nieuwjaar legde trainer Pieter Maes op oefenkamp in Cyprus de basis voor een sterke terugronde. KV won bijna al z'n matches tegen de degradatiekandidaten en finishte zelfs op een knappe dertiende plaats. Vóór het seizoen ambieerde Maes 40 punten. Utopisch volgens vele kenners, maar de Limburgse coach behaalde wel mooi z'n doel.

Het tweede seizoen in de hoogste klasse wilde KV Mechelen bevestigen en liefst iets beter doen dan de voorbije campagne. Rekening houdend met het feit dat er door de competitiehervorming mogelijk 4 dalers zijn, zou het sowieso een zwaar seizoen worden. Zeker toen KV alweer z'n start miste, kwam het in de problemen. Een 7-1-pandoering op Anderlecht en een 1-2-nederlaag tegen rode lantaarn Roeselare leidde zelfs tot onrust en verdeeldheid bij de supporters. Maar net zoals vorig seizoen gaf een draw tegen Standard de spelers een boost en Malinwa won terug enkele plaatsen in het klassement. Toen KV in haar eerste wedstrijd na de winterstop Anderlecht uit de beker kegelde was de trein helemaal vertrokken. De ploeg zette een aardige reeks neer en wist zich al snel te verzekeren van het behoud. Toen Geelrood in de beker van België ook voorbij het stugge KV Kortrijk geraakte, stond KV plots in de halve finales. Tegenstander in die halve finale was 'zwart beest' Cercle Brugge. Ondanks de recente nederlagen tegen het team van Glen De Boeck rook Mechelen z'n kans, want Cercle was niet meer de revelatie zoals de ploeg van vorig seizoen. In Brugge kopte Bjorn Vlemingcx de 2-1-aansluitingstreffer binnen en zorgde alsnog voor een deftige uitgangspositie. Tijdens de terugmatch knokte KV zich in een kolkend 'Achter de Kazerne' op gelijke hoogte van Cercle. Na 120 minuten cupvoetbal moesten penalty's de doorslag geven. Het was Antun Dunkovic die de beslissende strafschop omzette en Malinwa naar de Heizel schoot. Een nieuw hoogtepunt voor het nog maar pas verrezen Yellow-Red KV Mechelen. Ondanks dat heel Mechelen zich focuste op de bekerfinale eindigde KV ondertussen in de competitie ook op een fraaie tiende plaats.

Tegenstander voor de finale was RC Genk. De Limburgse fusieclub ontgoochelde in de competitie en moest z'n seizoen redden met de beker, terwijl voor KVM alles mocht, maar niets moest. Op de dag van de finale kleurde heel Brussel Geelrood. Het was vooraf al een groot feest voor de duizenden Malinwafans. De wedstrijd zelf was er echter ééntje waarin het voor KV niet mocht zijn. Een snelle rode kaart en een dosis pech zorgde voor een 0-2-nederlaag. Maar Malinwa zou Malinwa niet zijn als dat toch niet gevierd zou worden: na de wedstrijd wachtte de selectie een warm onthaal op de Grote Markt in Mechelen waar ze nog is door duizenden supporters werd bedankt voor het prachtige seizoen.

De competitie 2009-2010 begon KV Mechelen voor het vierde opéénvolgende seizoen met Pieter Maes als trainer. Het was geleden van half de jaren '70 met Staf Van den Bergh dat een trainer 4 seizoenen op Malinwa aan het roer bleef. De nieuwe competitie was voor iedereen een kleine stap in het onbekende, want voor het eerst werden play-offs toegevoegd aan de competitie. De top-6 mochten strijden om de landstitel, de nummers 15 en 16 voor het behoud, en de rest speelde voor een barragematch om Europees voetbal tegen de nummer 4 uit de top-6.

In tegenstelling tot de vorige jaren kende de ploeg van Pieter Maes deze keer wel een goede start. Ondanks dat met Asare en Vlemingcx 2 sterkhouders waren vertrokken, stond KV de eerste 14 speeldagen bij de eerste zes die recht gaven op deelname aan play-off 1. Dan volgde echter een enorme dip waarin het slechts 1 punt puurde uit 8 wedstrijden en terugzakte naar plaats 11! Na Nieuwjaar ging het terug beter en Geelrood strandde op de zevende plaats. Een plaats die in het nieuwe play-off-systeem evenveel betekende als de veertiende. Want deze clubs begonnen met nul punten aan hun play-offs om nog een ticket voor Europees voetbal te kunnen bemachtigen. Terwijl alle aandacht naar play-off 1 ging leek Malinwa de ploeg die zich meest interesseerde aan play-off 2. Toch zeker in haar poule, na een 9 op 9 lag de groepswinst voor het grijpen. Op de laatste speeldag mocht KV zelfs met één goal verschil verliezen van KVC Westerlo, maar na een erg flauwe wedstrijd verloor het met 1-3 en wipten de bezoekers alsnog over Geelrood naar de eerste plaats. Ook in de beker presteerde Malinwa sterk, maar ook daar werd het 'net niet': Malinwa ging er in de halve finale uit tegen KAA Gent.

2. Post Maes-tijdperk

Op 11 mei 2010 maakte Pieter Maes bekend dat hij KV Mechelen ging verlaten. Het nieuws kwam als een donderslag bij heldere hemel. De trainer, die KV uit de kelder van tweede klasse had gehaald en er een stabiele middenmotor in eerste klasse van maakte, verhuisde naar KSC Lokeren Oost-Vlaanderen. Een verrassende keuze, vooral op sportief gebied! Maar de vrees om met KV moeilijk beter te kunnen doen dan voorgaande jaren, de uitdaging om opnieuw van nul aan een ploeg te kunnen bouwen, én het geld van Lokeren-voorzitter Roger Lambrecht, deden de Limburgse coach beslissen naar het Waasland te vertrekken.

Veertien dagen na het vertrek van Maes werd Marc Brys aangesteld als nieuwe trainer. Het profiel van de Antwerpse coach paste perfect bij KV want vier jaar eerder lag hij al in de balans met z'n voorganger om trainer te worden in Mechelen.

Met Ivens en Persoons waren ook weer 2 sterkhouders vertrokken. Toch kende de nieuwe trainer met z'n ploeg een blitzstart: met 12 op 12 prijkte het na 4 speeldagen mee aan de leiding. Malinwa bleef niet kop, maar draaide wel vlot mee in de top van het klassement. Pas na een resem uitgestelde wedstrijden viel KV uit de top-6. Na Nieuwjaar moest Malinwa 5 duels inhalen. Met zuinig voetbal sprokkelde Brys wel veel punten en een mooie reeks zette de ploeg terug in de top-6. In het slot van de competitie gaf een vermoeid KV deze play-off 1-deelname nog uit handen. Het was een zware klap voor spelers, trainers en supporters: alweer was het een seizoen van net niet, alweer de zevende plaats, op 1 puntje van de felbegeerde play-off 1.

In tegenstelling tot vorig jaar kon de ploeg zich niet meer opladen voor de minder interessante poules van play-off 2. Het speelde hierin dan ook geen enkele rol van betekenis.

In het tweede seizoen met Marc Brys als trainer moest KV alweer een sterkhouders laten gaan: Yoni Buyens vertrok naar R. Standard de Liège. Om het aanvullende compartiment te versterken haalde Malinwa met Kevin Vandenberg en Jaime Alfonso Ruiz 2 spitsen in huis die reeds bewezen hadden de goal te weten staan. Verder ging KV in zee met 2 Europese topclubs! Van Inter Milan werd Denis Alibec gehuurd en van FC Porto Sérgio Miguel Relvas de Oliveira.

Net als vorig jaar startte Geelrood furieus, na 4 speeldagen stond het alleen aan de leiding. Daarna ging het snel bergaf, na een 0 op 15 was de ploeg van Brys weggezaakt tot net boven de gevarenzone. Vandenberg en Ruiz wachtten tevergeefs op hun eerste doelpuntje en de 2 vedetten van Inter en Porto konden zich niet integreren in de groep. Malinwa was te afhankelijk geworden van de doelpunten van Julien Gorius. Nadat het voor Nieuwjaar nog enkele broodnodige punten pakte, waaronder een 2-1-zege tegen leider RSC Anderlecht, kon KV op een tiende plaats de winterstop in.

Net zoals voorgaande jaren keerde Malinwa heel sterk terug uit de winterstage en pakte het met o.a. stuntzegen op Club Brugge (0-1) en tegen landskampioen Racing Genk (3-2) een mooie 9 op 9. Even leek de top-6 er nog in te zitten maar nieuwe nederlagen tegen KSC Lokeren Oost-Vlaanderen en Cercle Brugge KSV drukten deze ambitie snel de kop in. Het was duidelijk, KV Mechelen zou opnieuw in de minder aantrekkelijke play-off 2 moeten aantreden. Dit gaf Marc Brys en z'n team wel de mogelijkheid om optimaal te werken richting deze play-offs. Deze voorbereiding leidde echter tot niets en KV Mechelen eindigde na 6 slappe wedstrijden met 4 punten op de laatste plaats van de poule. Trainers en spelers werden bekritiseerd en toen de sportieve staf de evaluatie van het seizoen maakte werden Marc Brys en z'n assistent Urbain Spaenhoven ontslagen.

3. Stabiele eersteklasser

Met Harm van Veldhoven haalde KV Mechelen een trainer binnen die, net zoals z'n voorganger, ervaring had opgedaan in België en in Nederland. Zijn taak was om het vuur, dat toch wel verdwenen was, terug in de ploeg te brengen. Bij z'n vorige werkgever, Roda JC, plukte hij de Deense goalgetter Mads Junker weg. In diens kielzog kwamen nog 2 andere Denen over uit Nederland: Thomas Enevoldsen en Nicklas Pedersen van FC Groningen verhuisden eveneens naar Mechelen. Deze transfers moeten het vertrek van kapitein en topschutter Julien Gorius, die voor KRC Genk gaat voetballen, opvangen. Verder werd het contract van Kevin Geudens niet verlengd. De Kempenzoon, die inmiddels bij de ancients hoorde, vond (net zoals Jonathan Wilmet) onderdak bij het pas gedegradeerde KVC Westerlo. In zijn plaats kwam er met Steven De Petter ervaring en met Joachim Van Damme jong geweld bij de kern.

De verwachtingen waren hoog, sommige kenners tipten KV zelfs als kandidaat voor de top-6. KV begon de competitie ook niet slecht, maar presteerde daarna veel te wisselvallig. Langdurige blessures van Seth De Witte en Steven De Petter hadden hierin uiteraard hun aandeel en Mads Junker bleek de weg naar doel niet meer te kennen. Vóór Nieuwjaar leed Geelrood maar liefst 5 thuisnederlagen. Gelukkig sprokkelde het team van Harm van Veldhoven buitenshuis wat punten zodat het niet in de problemen kwam. Dat leidde na 21 speeldagen voor een on-Mechelse statistiek dat KV in z'n uitmatchen evenveel punten had verzameld dan in de wedstrijden voor eigen publiek. Na een goede herneming na de winterstop laaide de hoop op om toch in aanmerking te komen voor play off 1. Nicklas Pedersen had ondertussen z'n draai gevonden en zorgde in de plaats van Mads Junker voor de doelpunten, hij scoorde er uiteindelijk 12. Dat bleek echter niet voldoende om z'n ploeg in de top-6 te schieten, Malinwa strandde op de achtste plaats en stond voor de vierde keer op rij in play-off 2. Na amper 4 seizoenen competitie met play-offs was KV Mechelen al alleen recordhouder met 4 deelnames aan PO2. Ook daar brak het geen potten, al scoorde het maar 1 doelpunt te weinig om groepswinnaar worden...

Nicklas Pedersen kon z'n goede seizoen wel verzilveren, de Deen versierde een transfer naar KAA Gent. Om z'n vertrek op te vangen haalde KV 2 nieuwe spitsen: Viktor Prodell, die in Zweden reeds getoond had dat hij de goal weet staan, en Benjamin Mokulu, een bonkige spits van Sporting Lokeren.

De moeilijke kalender (thuismatchen tegen Standard en Club Brugge en verplaatsingen naar KAA Gent en Waasland-Beveren) vertaalde zich ook in een slechte competitiestart. Met één op negen bengelde de ploeg meteen onderin het klassement. De broodnodige zege volgde op speeldag 5, maar ook daarna bleef de motor sputteren zodat halverwege oktober een erg belangrijke verplaatsing naar promovendus Oostende op het programma stond. De supporters sloegen de handen in elkaar: er werd aan zee een barbecue georganiseerd en onder het motto "Welkom in de hel van Malinwa 2.0" werd opgeroepen massaal naar de kust te trekken.

Het resultaat mocht gezien worden want de waanzinnige sfeer, waarvoor meer dan 1 000 Kakkers zorgden, inspireerden de ploeg tot een 0-3 overwinning. Het bleek slechts een opflakking want KV geraakte maar niet vertrokken. Er volgde onder andere een nul op twaalf en op *Boxingday* werd kansloos verloren bij rivaal Lierse zodat KV de winterstop inging met slechts 3 punten voorsprong op de play-off 3-plaatsen.

Coach Harm van Veldhoven werd slachtoffer van de situatie en voor het eerst sinds 2005 moest KV tijdens het seizoen op zoek naar een nieuwe trainer.

Tijdens die zoektocht kreeg de club ook nog af te rekenen met een extra-sportieve tegenslag: een windhoos maakte voor meer dan 500.000 euro schade aan het stadion. In afwachting op de goedkeuring van de verbouwing van het stadion moest de club beginnen met een tijdelijke renovatie ...

Ondertussen werd oude bekende Frank Vercauteren aangesteld als trainer, met als opdracht KV te behoeden van degradatie. De nieuwe trainer maakte z'n rentree in stijl: in de eerste match na de winterstop versloeg Malinwa meteen landskampioen Anderlecht en een week later ging het ook winnen op het veld van Mons. Nadien sprokkelde geelrood voldoende punten om na 28 speeldagen zeker te zijn van het behoud, maar daarmee was de kous af. Vercauteren was geen wonderdokter, want net zoals voorgaande jaren presteerde KV in de play-offs ondermaats. Verder had KV ook het slechte nieuws gekregen dat de Vlaamse overheid geen ontheffing van het Milieueffectenrapport (MER) toeliet. De renovatieplannen van het stadion werden daardoor 'on hold' gezet en minstens met een jaar uitgesteld.

Na z'n reddingsoperatie hield Vercauteren het voor bekeken in Mechelen, de vrij onbekende Serviër Aleksandar Janković werd z'n opvolger. In de spelerskern werd grote kuis gehouden zodat er een frisse wind waaide *Achter de Kazerne*. De basisploeg bestond met Laurens Paulussen, Ibrahima Cissé, Tim Matthys, Sofiane Hanni en Jason Adesanya of Dalibor Veselinović voor de helft uit nieuwelingen. Tijdens de openingsspeeldag verraste KV met een spetterende 3-1-zege tegen KRC Genk. Dan kwamen er drie opeenvolgende nederlagen, maar op speeldag 5 stunte KV opnieuw: het versloeg titelkandidaat Club Brugge. Malinwa bracht terug het voetbal dat z'n supporters graag zag, aanvullend en met vechtlust. Dit resulteerde echter niet altijd in puntengewin. Te veel gelijke spelen zorgden ervoor dat de ploeg van Janković in de ruime middenmoot van het klassement bleef hangen. In de kwartfinale van de beker van België schakelde het ei zo na Club Brugge uit. KV leek lange tijd op weg naar de halve finales toen het in terugmatch 1-1 stond (in Mechelen was het 0-0 gebleven), maar uitgerekend Brandon Mechele scoorde in de slotminuten voor de thuisploeg de goal van de kwalificatie. Een gemiste kans voor Malinwa, want Club trof in die halve finale het zwalpende Cercle. De ploeg trok zich echter op aan de goede wedstrijden tegen Brugge en zorgde op de zesentwintigste speeldag opnieuw voor sensatie toen het in de 93ste minuut de gelijkmaker kon scoren op het veld van Anderlecht.

Dit doelpunt zorgde voor een kentering binnen de spelersgroep. Ineens was Malinwa onoverwinnelijk! KV sloot de competitie af met twaalf op twaalf waaronder een spectaculaire 2-3 op Cercle. Geelrood stond in Brugge na 88 minuten 2-0 in het krijt maar scoorde in 3 minuten en 12 seconden nog 3 keer!

4. Afscheid van een tribune

In de play offs ging de ploeg op hetzelfde elan door. Malinwa startte met 3 zeges. Het speelde onder andere KRC Genk met 4-0 van de mat. De Limburgers paktten een week later wel revanche door met 1-0 te winnen. Het doelpuntensaldo tegenover de Limburgers bleef in het voordeel van KV en 2 zeges tegen Waasland-Beveren en Zulte-Waregem volstonden voor groepswinst. Voor het eerst sinds de invoering van de play-offs boekte Malinwa een succesje.

Ondertussen ging het KV Mechelen ook extra-sportief voor de wind. Alle nodige documenten en vergunningen voor de stadionrenovatie waren in orde zodat KV na het seizoen kon beginnen met verbouwen. Als eerste zou de grote staantribune vervangen worden. Tijdens de laatste thuismatch van de play-offs nam KV op emotionele wijze afscheid van deze tribune. De supporters zorgden voor een mooie tifo en de harmonie blies een pakkende *Last Post*. Vele laatste foto's werden genomen en twee weken later, toen alles definitief tegen de grond ging, waren de souvenirjagers talrijk aanwezig om een relikwie van de legendarische tribune mee te nemen.

Door de groepswinst moest KV wel uitwijken naar een ander stadion voor de finale van play-off 2. KV Mechelen vond onderdak op *Den Dreef* van Oud-Heverlee Leuven. Na de goede uitgangspositie (2-2) op Lokeren zorgde KV voor een kleine volksverhuizing naar Heverlee. 6 000 fans steunden Malinwa in haar weg richting Europees voetbal. KVM won met 2-1 en mocht zich opmaken voor een finale tegen Sporting Charleroi, de vijfde van play-off 1. Voor het eerst sinds 1993 kon de club zich plaatsen voor Europacupvoetbal, namelijk de tweede voorronde van Europa League.

In de heenmatch, opnieuw op OHL, versloeg KV Charleroi met 2-1. Deze kleine bonus bleek enkele dagen later echter net niet voldoende. Mechelen verloor op Mambourg met 2-0 en zag z'n Europese droom uitéenspatten.

De club kon zich beginnen concentreren op de bouw van de nieuwe tribune. Op de plaats van de oude tribune moest er een nieuwe met bijna 4 000 staanplaatsen en 2 000 zitplaatsen komen. Tijdens de zomer werd met man en macht gewerkt om de staanplaatsen klaar te krijgen tegen de start van het nieuwe seizoen 2015-2016.

Aangezien Janković voor die nieuwe competitie slechts één sterkhouders zag vertrekken (Ivan Obradović ging naar Anderlecht) en met Jean-François Gillet en Colin Coosemans 2 goede doelmannen zag komen, was het dan ook niet onlogisch dat KV door de analisten bij de kandidaten voor de top-6 werd gerekend. Door de verbouwingen aan het stadion begon Malinwa de competitie met 2 verplaatsingen. Zowel op Oostende als op Club Brugge werd verloren.

Op speeldag drie volgde de eerste thuismatch waarin de nieuwe staanplaatsen in gebruik werden genomen. Op de bouwwerf, dat het stadion toen was, versloeg Malinwa Mouscron-Péruwelz met 3-1. De vierde wedstrijd werd in Lokeren verloren zodat KV met 3 op 12 achterbleef en op de voorlaatste plaats terecht kwam. Nadien bleef KV wel weg van die laatste plaatsen maar Janković kreeg z'n ploeg niet op de rails. Spelverdeler Sofiane Hanni geraakte niet op dreef, Gillet kende een ongelukkige start en de nieuwe linksback Vladimir Volkov bleek geen waardige vervanger voor Obradović.

Gillet haalde wel de wereldpers, toen hij tijdens de 1-1 op Anderlecht 3 strafschoppen wist te stoppen, maar verder bleef KV achter de feiten aanlopen en geraakte het nooit in de buurt van de top-6.

Extra-sportief had de club het ook niet onder de markt. Sportief directeur Olivier Renard vertrok met slaande deuren naar Standard, Colin Coosemans werd, wegens negatieve uitlatingen in de pers, naar de B-kern verwezen en Joachim Van Damme leverde een positieve dopingtest af.

Ook verschillende transfers tijdens de winterstop deden het tij niet keren. Malinwa bleef enorm wisselvallig presteren, heel af en toe zorgde het voor een uitschieter zoals zeges tegen landskampioen AA Gent en seizoensrevelatie Oostende. Tussen deze hoopvolle resultaten zaten veel te veel mindere wedstrijden zodat KV pas na 26 speeldagen een veilige voorsprong had tegenover de laatste, en enige, degradatieplaats.

De competitie werd nog wel afgesloten met een klinkende revanche op Renard (KV stuurde Standard met 4-0 terug naar Luik), toch moest Malinwa net zoals de vorige 7 seizoenen vrede nemen met een plaatsje in play-off 2. Daarin werd opnieuw veel verwacht. Vooral omdat Sofiane Hanni in bloedvorm verkeerde. De spelmaker had zich zelfs op kop van de topschutterslijst getrap.

KV begon de play-offs met 6 op 6 en voor het eerst sinds de invoering van de Gouden Stier (de naam voor de leider van de topschutters) mocht de club een shirt met een gouden rugnummer laten drukken voor een KV-speler! Op speeldag 3 en 4 volgde echter een dubbele ontmoeting met Charleroi en net zoals vorig jaar waren het de *Zebra's* die KV een halt toeriepen. In Mechelen werd het 2-3 en in Charleroi kreeg KV een keiharde 4-0 om de oren. Met een 0-0 tegen STVV en een nieuwe zware uitnederlaag (5-1 op Lokeren) werd het een seizoen einde in mineur. Hanni werd uiteindelijk geen topschutter maar verzamelde wel drie andere prijzen. Hij kreeg de Ebbenhouten Schoen en werd verkozen tot Belgische Leeuw. Prijzen voor respectievelijk de beste speler van Afrikaanse origine en de beste speler van Arabische afkomst. Als klap op de vuurpijl werd hij door z'n collega's verkozen tot Profvoetballer van het Jaar!

Op dat moment was z'n transfer naar Anderlecht al rond. Aangezien deze transfer al lang in de lucht hing - een speler met zijn statistieken (17 goals en 8 assists) was niet te houden voor Malinwa - speelde KV kort op de bal en stelde meteen z'n vervanger voor. De keuze viel op de Franse nummer 10 van OHL: de 24-jarige Yohan Croizet.

5. Bouwen en verbouwen

Ondertussen was de club begonnen aan de tweede fase van de stadionrenovatie. Ook de tribune aan de kant van Telenet, waar vroeger de kazerne "Baron Michel" stond, werd afgebroken en moest plaats ruimen voor een veel grotere tribune met staanplaatsen, zitplaatsen, een restaurant, loges en seats.

Na een matige voorbereiding begon KV het seizoen 2016-2017 met vele vraagtekens. Komt de stadionrenovatie de sportieve groei niet in de weg te staan? Is Croizet wel de juiste vervanger voor Hanni? Wie wordt de nieuwe nummer 1 onder de lat na het vertrek van Gillet? Wat kunnen Željko Filipović en Dimitrios Kolovos brengen, die het vertrek van sterkhouders Steven De Petter en Ibrahima Cissé moeten opvangen? Ondanks deze onzekerheid schoot geelrood goed uit de startblokken. De openingswedstrijd van de competitie, de eerste keer dat de nieuwe Telenettribune werd gebruikt, ging verloren tegen Club Brugge, maar na 5 speeldagen stond KV op de zevende plaats.

Tijdens de daaropvolgende interlandbreak moest de club verrassend op zoek naar een nieuwe coach. Janković werd door Standard weggekocht! KV bleef niet bij de pakken zitten en zorgde voor de eerste echte "trainerswissel" in het Belgische voetbal: het kon de bij Standard ontslagen Yannick Ferrera binnenhalen.

De nieuwe coach kende met één op twaalf een moeilijke start, met onder andere 2 ongelukkige thuisnederlagen tegen Oostende en Zulte-Waregem (twee keer 2-3) en een verliespartij op Genk waar scheidsrechter Luc Wouters de verkeerde speler van het veld stuurde...

Daarna begon het beter te lopen en pakte KV 3 thuisoverwinningen op rij. Vooral de 2 prestigezeges tegen AA Gent en Standard deden heel Malinwa, dat zich op dat moment in de middenmoot van klassement had geparkeerd, veel deugt.

Net toen iedereen dacht geelrood gelanceerd was, volgde een zwarte week met een 6-1-pandoering op Club Brugge en de bekeruitschakeling na penalty's op STVV.

De volgende thuismatch, tegen Eupen, zou volgens Ferrera een keerpunt in het seizoen worden. In de sloffase trok KV aan het langste eind en bleef door deze driepunter in het kielzog van de zesde plaats.

Tijdens de drukke eindejaarsperiode won Ferrera met z'n team voor het eerst 4 matches op rij en mocht het Kerst vieren op de vijfde plaats. KV begon het nieuwe jaar met 2 nederlagen tegen degradatiekandidaten Westerlo en STVV. Het vocht echter terug en geraakte 3 wedstrijden voor het einde terug in de top-6. Het programma van de slotfase van de reguliere competitie was echter loodzwaar met verplaatsingen naar Standard en Gent en een thuismatch tegen Anderlecht. Op Sclessin hield Malinwa zich staande (2-2) en een week later versloeg het in een zinderende wedstrijd Anderlecht met 3-2. De slotspeeldag zou alles beslissen, KV had aan een punt in Gent genoeg voor z'n eerste deelname aan play-off 1. In de Ghelamco-arena werd het team van Ferrera op z'n waarde geklopt. Enkele klasseflitsen van de thuisploeg zorgden ervoor dat na 1 minuut in de tweede helft de 3-0-eindstand al op het bord stond.

Door de knappe zevende plaats begon KV als favoriet aan z'n groep in play-off 2. Voor het eerst sinds de invoering van de play-offs namen ook tweedeklassers deel aan PO2. Tijdens de eerste speeldag, een verplaatsing naar het Koning Boudewijnstadion waar tweedeklasser Union Saint-Gilloise z'n thuiswedstrijden afwerkte, werd de ploeg meteen met z'n voeten op de grond gezet. De traditieclub uit Vorst (elf landstitels en 2 bekens) veegde KV met 3-0 van de mat. Ondanks dat Ferrera ging experimenteren met spelsystemen en jeugdspelers, sprokkelde Malinwa na deze opdoffer toch nog voldoende punten om tot het einde blijven mee te doen voor groepswinst. Op de slotspeeldag op Stayen werd KV echter met 7-0 vernederd door STVV. Alweer een seizoen einde in mineur zodat het bestuur besliste om de meegereisde fans hun ticket terug te betalen.

6. Het einde van een tijdperk

Ondanks de tegenvallende prestaties in play-off 2 begon Malinwa met vertrouwen aan het nieuwe seizoen. Ferrera had z'n transfers mogen doen. De gehuurde Dimitrios Kolovos werd definitief overgenomen van Olympiakos en in de plaats van Xavier Chen, Nils Schouterden en Nicolas Verdier kwamen Faycal Rherras, Andy Kawaya en Stefan Dražić. De meest spraakmakende transfer was Rob Schoofs! De 23-jarige beloftevolle middenvelder zat op een dood spoor bij Gent en kon bij KV z'n carrière herlanceren. Met een transferprijs van om en bij het miljoen euro werd hij de duurste speler in de clubgeschiedenis. Verder werd ook Nicklas Pedersen teruggehaald, hij moest in de spits de concurrentie aangaan met de onbekende Serviër Dražić.

De kern leek versterkt en de zo gezegde kenners plaatsten KV alvast in de linker kolom, aanleunend tegen de top-6. De voorbereiding liep echter niet van een leien dakje. Pedersen had de laatste jaren het etiket blessuregevoelig opgekleefd gekregen en Kawaya ondervond naweeën van z'n kuitbeenbreuk. Verder hadden ook Rits en Schoofs te kampen met fysieke ongemakken zodat ze een gedeelte van de voorbereiding moesten missen. De eerste oefenwedstrijden werden met veel spelers uit de beloften afgewerkt en pas 2 weken vóór competitie start bracht Ferrera een type-elftal aan de start. Malinwa begon de competitie met 3 gelijke spelen niet goed, maar ook niet slecht. Toen er thuis tegen Antwerp, dat pas terug in eerste klasse was na 13 jaar tweede, en op Genk werd verloren, kwam Malinwa in de degradatiezone te staan. Aangezien Rherras alles behalve fit was, Dražić het goede van z'n seizoen begin niet kon bevestigen en Bjelica dwarslag en zodoende een transfer naar Oostende forceerde, roerde KV zich nog op het einde van de transferperiode. Van Anderlecht werd met Silvere Ganvoula een extra spits gehuurd en voor de backpositie kwam Ivan Tomečak van het Saoedische Al-Nassr.

In de eerste wedstrijd na deze transfers, thuis tegen Oostende, moest KV alweer vrede nemen met een gelijkspel en een week later werd verloren op Club Brugge. Malinwa belandde op de voorlaatste plaats met slechts 3 punten meer dan de laatste. De volgende match moest sowieso de eerste 3-punter opleveren. Dat gebeurde ook, het was Hassan Bandé die met 2 goals voor de overwinning zorgde tegen STVV. Toen KV een week later op het veld van Excel Mouscron na een 2-0-achterstand terug knokte tot 2-2 leek de trein vertrokken. Niets was minder waar, want thuis tegen Anderlecht hield de verdediging opendeur zodat de wedstrijd aan de rust gespeeld was: 1-4. Dat het nog 3-4 werd, was slechts voer voor de statistieken want ook de volgende match ging op dezelfde manier verloren. In Eupen, concurrent in de onderste regionen van het klassement, incasseerde KV tijdens de eerste helft op korte tijd 3 goals en verloor het uiteindelijk met duidelijke 4-1-cijfers. Woedende supporters riepen de spelers op het matje en ook voor het bestuur was de maat vol, Yannick Ferrera werd ontslagen. Assistent-trainers Tom Caluwé en Sven Swinnen namen voorlopig de honneurs waar. Ook zij konden het tij niet keren. In tegendeel, geelrood geraakte in het bezit van de *rode lantaarn*. Ondertussen, in de zoektocht naar een nieuwe T1, bedankte Malinwa-icoon Michel Preud'homme voor de job waardoor het Mechelse bestuur uitpakte met een verrassing van formaat. Niemand minder dan Aleksandar Janković werd terug binnengehaald. De Serviër die de club vorig seizoen nog in de steek liet voor een avontuur bij Standard, wilde nu iets goedmaken. KV Mechelen in eerste klasse A houden was z'n enige opdracht.

Hij miste z'n start niet, de levensbelangrijke thuiswedstrijd tegen KV Kortrijk werd alvast met 2-0 gewonnen. Man van de match was opnieuw Hassan Bandé. De jonge Burkinees had zich ontpopt tot seizoenrevelatie en stond met 8 doelpunten mee bovenin de topschutterslijst. Met onder andere een 3-2-zege tegen Racing Genk en een eerste uitoverwinning (0-1 op Oostende) pakte Janković 10 op 15. De Serviër leek bezig met het redden van KV, na 18 speeldagen had het terug een bonus van 6 punten voorsprong op de laatste plaats.

Vlak voor Nieuwjaar zette z'n ploeg echter een zwakke reeks van 3 opéénvolgende nederlagen neer. KV ging de winterstop in op de voorlaatste plaats.

Zo slecht de club op het veld presteerde, zo goed liep het ernaast. KV Mechelen was ondertussen omgevormd van een vzw naar een nv en liet met Olivier Somers, Dieter Penninckx en Stefaan Vanroy 3 investeerders toetreden tot het bestuur. Eén van de eerste dossiers waarbij het nieuwe bestuur was betrokken, was de transfer van goudhaantje Hassan Bandé. Het jonge talent van KV werd voor een recordbedrag van 8,25 miljoen euro verkocht aan Ajax Amsterdam! Hij deed het seizoen nog wel uit in België.

Het feit dat er geld in kas was, en vooral, dat KV op de voorlaatste plaats stond, liet het nieuwe bestuur verleiden tot tal van winteraankopen. Daar waar KV bekend stond voor een rustig transferbeleid werden nu verschillende spelers gehaald die konden gecatalogeerd worden in het rijtje 'paniekaankopen'. Behalve de jonge Burkinezen Abou Ouattara en Trova Boni deed Malinwa nog 7 andere inkomende transfers. Clément Tainmont kwam over van Charleroi, Germán Mera Cacéres van Club Brugge, Fatos Beqiraj van Dinamo Moskou en Yacouba Sylla van Stade Rennes. Mamadou Bagayoko werd gehuurd van OH Leuven en Fabien Camus, die sinds augustus zonder club zat, kwam er ook bij. De vreemdste 'nieuweling' was Nicolas Verdier, de grillige Franse spits kwam terug naar Mechelen en werd gehuurd van KV's grote degradatieconcurrent Eupen...

Ook in de andere richting was er veel transferverkeer. Yohan Croizet werd verkocht aan het Amerikaanse Sporting Kansas City en ook Ivan Tomečak verliet de club, hij trok naar Club Brugge. Rherras werd verhuurd aan Hibernian FC en de huur van Ganvoula werd stopgezet zodat de spits terug bij Anderlecht terecht kwam. De contracten van Dražić en Filipović werden ontbonden.

De degradatiekoorts had nog nooit zo hard toegeslagen als dit seizoen want ook de ticketingdienst deed hun duit in het zakje: iedere abonnee kreeg 2 gratis kaarten voor één van de 5 resterende thuismatches.

De eerste wedstrijd van het nieuwe jaar werd alweer een ontgoocheling, tegen Zulte-Waregem werd met 0-2 verloren. Wat het nog pijnlijker maakte, was dat de laatste overwinning van Zulte-Waregem geleden was van de heenwedstrijd tegen ... KV Mechelen. Enkele dagen later kreeg Malinwa al een nieuwe kans, het trof STVV dat al 10 wedstrijden niet meer had kunnen winnen. Een nieuwe mokerslag volgde: er werd kansloos en zielloos met 2-0 verloren. KV noteerde daarmee 5 verliespartijen op rij, zonder zelf maar 1 keer te kunnen scoren. Voor de Mechelse fans op Stayen was de maat vol: Janković werd buiten geroepen.

Een dag later, toen Eupen van Charleroi won en de *rode lantaarn* terug aan KV gaf, werd in Mechelen Dennis van Wijk aangesteld als 'crisismanager'. De Nederlander, die de competitie kende en ervaring had met degradatievoetbal, volgde Janković op en moest opnieuw vuur krijgen in de ploeg. Om de spelers wakker te schudden kreeg hij er met Frederik Vanderbiest nog een extra assistent bij.

De reeks met nederlagen stopte echter niet meteen: ondanks veel strijd en goede wil werd ook thuis van Excel Mouscron verloren. Malinwa slikte een droge 0-2, alweer tegen een ploeg die zelf in een dipje zat. Dieper kon KV niet meer vallen en voor sommigen was de degradatie al onafwendbaar. Na het laatste fluitsignaal staken de supporters hun spelers met een indrukwekkende "You'll Never Walk Alone" een hart onder de riem om samen de harde degradatiestrijd aan te gaan.

Aangezien Oostende en Lokeren respectievelijk 7 en 9 punten meer telde dan KV, was het ondertussen duidelijk dat deze strijd een duel zou worden tussen Eupen en KVM.

Tijdens de moeilijke verplaatsing naar Anderlecht draaide KV de knop om en speelde het een complexloze wedstrijd. Een vroege achterstand werd nog voor de rust omgebogen tot een 1-2-voorsprong. In de tweede helft werd het nog 2-2, maar het punt zorgde voor een enorme boost richting de cruciale confrontatie met Eupen, dat een dag eerder ook een punt had gepakt tegen AA Gent. Al deed het wel pijn dat het uitgerekend Ganvoula was, die voor Nieuwjaar bij KV geen deuk in een pakje boter had getrapt, die voor de 2 Brusselse goals zorgde...

Een week later ontving Malinwa Eupen in een kolkend AFAS-stadion. De spanning was enorm, van goed voetbal was geen sprake, maar de ontlading was des te groter toen KV dankzij een goal van Nicklas Pedersen de 3 punten over de streep trok en de rode lantaarn terug aan de *Panda's* gaf.

Op speeldag 27 deed KV opnieuw een goede zaak. Eupen verloor op Zulte-Waregem en de ploeg van Van Wijk sleepte in Gent een punt uit de brand. In de volgende match moest KV een grote stap richting het behoud zetten, thuis moest gewonnen worden van Charleroi. Toen KV tien minuten voor tijd bij een gelijke stand een strafschop kreeg, zag het er goed uit voor Mechelen. Aanvoerder Mats Rits bezweek echter onder druk en miste, het bleef 1-1. Enkele uren later pakte Eupen wel de volle buit en sprong het op basis van het aantal gemaakte goals terug over KVM. Een opdoffer van formaat voor KV Mechelen. Het was duidelijk dat deze strijd tot het bittere einde zou duren. Mechelen en Eupen telden evenveel punten, evenveel gewonnen matches en ook het doelpuntensaldo was gelijk zodat het aantal gescoorde doelpunten de doorslag gaf.

Op de voorlaatste speeldag maakte Mechelen de verplaatsing naar Standard. Net zoals op Anderlecht en Gent speelde KV een heel goede eerste helft. Enkele minuten voor de rust zat het op rozen: het leidde zelf met 1-2 en Eupen keek op Antwerp tegen een 2-0-achterstand op. Toen Bandé vlak voor de rust alleen op doel afging en mogelijk de 1-3 kon scoren, werd hij echter foutief gestopt. De scheidsrechter greep niet in en gaf Standard even later de kans om diep in de extra tijd de gelijkmaker te scoren.

In plaats van met een 1-2-voorsprong tegen 10 Standardspelers te mogen gaan rusten, werd het dus 2-2 tegen elf tegenstanders. In de tweede helft slikte Malinwa al snel de 3-2, kreeg het zelf niks meer klaar en behoevde Coosemans z'n team met een penaltysave nog van een grotere nederlaag. Op Antwerp bleef het 2-0 zodat KV terug haasje over sprong in het klassement met Eupen. Aangezien het aantal punten en gewonnen wedstrijden gelijk was, bedroeg de voorsprong op de Oostkantonniers slechts 1 schamel doelpuntje.

Beide ploegen gingen nek aan nek de laatste rechte lijn in. Hoe spannend het de laatste weken was, des te spannender zou het worden tijdens de laatste speeldag. Malinwa moest tegen Waasland-Beveren minstens evengoed doen als Eupen tegen Excel Mouscron. Beide tegenstanders hadden, behalve enkele plaatsen in het klassement met het daaraan gekoppelde TV-geld, niks meer te winnen. In de week voor de allesbeslissende clash ging er geen dag voorbij of er werd in de media voorbeschouwd op deze razend spannende ontknoping. De hele week werd er gespeculeerd op connecties en wedstrijd situaties. Vijf dagen voor de wedstrijd waren alle tickets voor de Malinwa-supporters uitverkocht, het was duidelijk dat Waasland-Beveren zou ontvangen worden in een heksenketel!

Behalve op afwerking werd op KV ook extra getraind op het verdedigen van hoge ballen voor doel. Want sinds de komst van Van Wijk werden alle 10 de tegendoelpunten met het hoofd gescoord...

Aangezien werd verwacht dat Eupen niet veel problemen zou kennen met het uitgebluste Mouscron, moest de ploeg van Van Wijk er vanaf de eerste minuut invliegen. Dat deed Malinwa ook, maar scoren lukte niet meteen. Het tempo zakte en 0-0 werd de ruststand. Ook in Eupen was er nog niet gescoord zodat er halfweg geen vuiltje aan de lucht was voor Malinwa.

Na de rust liet de 1-0 niet lang op zich wachten, Mera buffelde een corner van Schoofs keihard binnen. Toen Bandé er tien minuten later 2-0 van maakte ging het dak eraf in Mechelen. In Eupen leek de match op slot, terwijl de thuisploeg daar nu 3 keer moest scoren. Op dat moment twijfelde niemand dat geelrood zich ging redden, tot Eupen in minuut 72 de 1-0 scoorde. Even later sloeg het noodlot helemaal toe, Eupen scoorde in 7 minuten ook de 2-0 en de 3-0. In Mechelen werd er alles aan gedaan om zelf nog te scoren maar dat lukte niet. Kansen werden gemist of werden gestopt door Roef, die waarschijnlijk z'n beste wedstrijd van het seizoen keepste. Beqiraj trof nog de lat en uitgerekend de van Eupen gehuurde Verdier miste 2 grote mogelijkheden. 147 kilometer verderop diende Eupen de doodsteek toe, 4-0 en over en out voor Malinwa. Door het mirakel van Eupen zakte KV Mechelen na 11 seizoenen terug uit de hoogste klasse. Al rook het mirakel van Eupen voor de meeste voetbalfans naar omkoping, Moeskroen legde de Eupense aanvallers immers weinig in de weg, KV moest voor deze degradatie ook de hand in eigen boezem steken. Misschien was de club te veel bezig geweest met het hervormen van de structuur? Vooral de transferperiodes werden duchtig bekritiseerd en dat het terughalen van Janković niet de beste keuze was, daar was iedereen het over eens.

In ieder geval, de club had de tijd om het één het ander te analyseren en het nieuwe seizoen in eerste klasse B voor te bereiden want door de absurde competitieformule speelde KV van half maart geen wedstrijd meer tot de nieuwe competitie in augustus.

Alweer een nieuwe start

1. Eerste klasse B

De club stond voor de moeilijke opdracht om zo snel mogelijk terug te promoveren. Sinds de competitiehervorming enkele seizoenen geleden, was het duidelijk geworden dat wegraken uit eerste klasse B niet zo gemakkelijk was. Eerste klasse B was niet meer de tweede klasse van weleer. In plaats van 18 ploegen met 2 à 3 titelkandidaten, bestond deze tweede hoogste afdeling echter uit 8 profclubs die bijna allemaal promotie naar de Jupiler Pro League ambiëerden. Om het nog een beetje moeilijker te maken, wijzigde men ook de competitieformule: de 8 ploegen moesten in 2 periodes 4 keer tegen elkaar spelen en de 2 periodekampioenen moesten in een finale uitmaken wie naar eerste klasse A mocht.

In het tussenseizoen onderging de spelersgroep een metamorfose. Coach Dennis van Wijk bleef aan het roer en hij kreeg met onder andere Franck Berrier, Lucas Bijker, Bram Castro, Alexander Corryn, Igor de Camargo, Laurent Lemoine, Nikola Storm en Arjan Swinkels een mix van ervaring en beloften bij om het vertrek van Coosemans, Bandé, Cobbaut, El Messaoudi, Rits, Paulussen, Verdier en Vitas op te vangen.

De nieuwe spelersgroep kreeg alvast het vertrouwen van de supporters, want ondanks de degradatie verkocht KV met 10 835 stuks een record aantal abonnementen.

Minder dan 14 dagen vóór de competitie start kwam er minder goed nieuws: bij toptransfer Franck Berrier werd een probleem aan het hart vastgesteld, zodat hij minstens 3 maanden op non-actief werd gezet. De Sportieve Cel bleef niet bij de pakken zitten en al een dag later werd Onur Kaya voorgesteld als vervanger.

Ondertussen was men ook begonnen met de bouw van een nieuwe hoofdtribune. Om de bouwvakkers extra tijd te gunnen, startte KV de competitie met 2 uitwedstrijden.

Op speeldag 1, op het veld van OHL, één van de titelkandidaten, sleepte KV in het slot een punt uit de brand en ook tijdens de verplaatsing naar Roeselare sprokkelde Malinwa maar 1 punt. Er stond dus al wat druk op de ketel toen KV z'n eerste thuiswedstrijd speelde met 3 vernieuwde tribunes. Promovendus Lommel SK ging echter met de 3 punten aan de haal en geelrood bleef met 2 punten en een gedeelde laatste plaats achter. Het was duidelijk, KV moest wennen aan de spelstijl van 1B en zou de promotie niet cadeau krijgen. Het bestuur wilde niet dezelfde fout maken als vorig jaar door de situatie te laten aanslepen en handelde snel: drie dagen na het verlies tegen Lommel werd trainer Van Wijk ontslagen en vervangen door Wouter Vrancken die op dat moment assistent was bij KV Kortrijk.

De jonge ambitieuze coach tankte vertrouwen in de beker (2-0 tegen Albert Quévy-Mons) en pakte enkele dagen later ook de eerste 3-punter in de competitie (1-0 tegen Tubize). De volgende 2 verplaatsingen leverde slechts 1 op 6 op: op Union graaide KV in de slotfase een punt mee en op Beerschot-Wilrijk werd met 1-0 verloren.

Dat resulteerde in een zesde plaats, op 7 punten van leider Westerlo dat op de laatste speeldag van de heenronde van de eerste periode te gast was in Mechelen. De enige manier om nog kans te maken op periodewinst, was een overwinning.

In de eerste helft kon Malinwa zich niet doorzetten waardoor Vrancken Tainmont wisselde voor Engvall om met 2 spitsen te gaan voetballen. Dit bleek achteraf de sleutel tot succes want ineens draaide het wel en met 2 snelle goals na de rust kreeg het de *Kemphanen* op de knieën. Een paar dagen later deed de ploeg extra vertrouwen op in de bekermatch tegen R. Antwerp FC. In een wedstrijd waarin het niks te verliezen had, klopte het de *Great Old* met 3-1. De derde wedstrijd in een week tijd, de verplaatsing naar Lommel, werd ook met succes afgerond: 0-3. Mede door de wisselende resultaten van de andere ploegen, was KV ineens terug in de running voor de eerste periode, het volgde op slechts 1 punt van leiders Union en Westerlo. Een nieuwe 3-0-zege, deze keer thuis tegen OHL, zette Malinwa's ambitie kracht bij.

2. Een donderslag bij heldere hemel

Net op het moment dat KV Mechelen z'n draai had gevonden, barstte een bom in het Belgische voetbal. Op woensdag 10 oktober werden 57 huiszoekingen gehouden in een onderzoek naar financiële fraude en matchfixing. Ook bij KV Mechelen viel de politie binnen en Olivier Somers, Stefaan Vanroy en Thierry Steemans werden opgepakt voor ondervraging. Een dag later maakte het parket bekend dat er aanwijzingen waren dat de club in de degradatiestrijd van vorig seizoen 2 wedstrijden probeerde te beïnvloeden om in eerste klasse te blijven. Het ging om R. Antwerp FC - KAS Eupen en de slotwedstrijd van Malinwa tegen KV Red Star Waasland-SK Beveren. De club stelde z'n supporters onmiddellijk gerust met de mededeling dat KV Mechelen niet betrokken was geweest bij illegale praktijken. Omdat het dossier, dat de naam *Propere Handen* meekreeg, zo groot was, werd de eerstvolgende speeldag uitgesteld.

De vrije dag werd gebruikt om een Malinwamoment onder gelijkgestemden te organiseren in het AFAS-stadion. Onder andere sterke man Dieter Penninckx en trainer Wouter Vrancken namen het woord en lieten weten het onderzoek af te wachten en ondertussen gewoon verder te gaan om de sportieve flow waarin het team zat, te behouden.

Dat lukte tijdens de eerstvolgende wedstrijd alvast heel aardig! In een kolkend AFAS-stadion legden de spelers de extra-sportieve zorgen naast zich neer en veegden ze Beerschot-Wilrijk met 3-0 van de mat.

Blijkbaar zorgden de beslommeringen naast het veld voor een enorme boost op het veld want ook de volgende 3 wedstrijden werden telkens met 3-0 gewonnen. Daardoor zette Malinwa een onwaarschijnlijke reeks neer van 6 opéénvolgende zeges met 3-0 of 0-3. Deze resultaten wierpen uiteraard ook z'n vruchten af in het klassement: met nog 1 speeldag te gaan in de eerste periode was KV zo goed zeker van periodewinst. Enkel bij een nederlaag met 5 doelpunten verschil tegen rechtstreekse concurrent Union Saint-Gilloise, ontglipte hen deze nog. Na een 2-1-zege verzekerde Vrancken en co zich van deelname aan de promotiewedstrijden op het einde van het seizoen.

Ondertussen had Johan Timmermans beslist om te stoppen als voorzitter van Malinwa. Omdat ook hij werd ondervraagd in de affaire *Propere Handen* wilde hij de rust bewaren en het belang van de club, haar spelers en supporters laten primeren.

Natuurlijk wilde KV proberen om ook de tweede periode te winnen zodat de promotiefinale overbodig was. In die tweede periode leek Beerschot-Wilrijk de grootste tegenstander. De *Ratten* gingen samen met KV als leider de winterstop in.

Ook in de beker van België raasde de Mechelse trein op z'n elan verder. Met Lokeren en Kortrijk schakelde het nog 2 eersteklassers uit en stond het ineens in de halve finales. Daarin trof het reeksgenoot Union Saint-Gilloise. De competitiewedstrijden tegen Unionisten leerden dat dit geen onhaalbare kaart was, maar ook alles behalve een hapje.

2. Op naar de Heizel en naar 1A?

Het nieuwe jaar begon met een erg belangrijke maand. In januari stonden namelijk 3 wedstrijden tegen Union en ééntje tegen Beerschot-Wilrijk op het programma. Eerst kegelde KV Union uit de race voor de tweede periodetitel en daarna volgde de dubbele confrontatie voor een plaatsje in de bekerfinale. Tijdens de heenmatch in Mechelen kende KV een lastige avond en kwam het met 0-0 goed weg. Aanvankelijk hadden de troepen van Vrancken het ook moeilijk in de terugwedstrijd, maar gaandeweg herstelde KV het evenwicht en na een half uur zette Igor de Camargo z'n team op rozen door een voorzet van Nikola Storm te verzilveren. Twintig minuten ver in de tweede helft besliste Clément Tainmont de wedstrijd en schoot hij KV Mechelen naar z'n zesde bekerfinale uit de clubgeschiedenis. De tegentreffer van de thuisploeg kwam te laat en KV mocht zich, 10 jaar na de vorige finale, opmaken om de *Heizel te gaan overvallen...*

Tussen deze 2 bekermatches in, had KV ook nog een krachtmeting gehad met Beerschot-Wilrijk, KV's enige concurrent voor de tweede periode. Beide clubs leefden ondertussen op gespannen voet. Sinds het uitbreken van de zaak *Propere Handen* gebruikte de fusieclub de media om KV Mechelen te destabiliseren voor belangrijke wedstrijden, dat was deze keer ook niet anders. Voor de match op het *Kiel*, die onder een opgeklopte sfeer werd gespeeld, stond iedereen dus extra scherp. Ook de coaches, Stijn Vreven en Wouter Vrancken, vochten langs de zijlijn en na de match een psychologische oorlog uit. Na wat bekvechten tijdens de teleurstellende 0-0 riepen beide heren hun ploeg als morele winnaar uit. Vreven omdat hij vond dat z'n team de beste kansen bij elkaar gevoetbald had en Vrancken omdat KV na rood voor Schoofs en Mera met 9 tegen 11 een punt wegkaapte uit het hol van de leeuw. Na dit gelijkspel bleven beide ploegen co-leider van de tweede periode. De seizoensontknoping van deze competitie beloofde een spannende nek-aan-nek race te worden tussen de *Ratten* en de *Kakkers*.

Ondertussen was het windstil wat officiële berichten over de affaire *Propere Handen* betrof. In de pers daarentegen bleef het artikels regenen dat KV Mechelen sowieso gestraft moest worden met degradatie voor de matchfixing eind vorig seizoen.

De spelers lieten het niet aan hun hart komen en vlogen samen met Beerschot-Wilrijk door de laatste competitiewedstrijden. Geen van beiden liet nog een steek vallen en begonnen met evenveel punten aan de voorlaatste speeldag. Een paar uur voor de aftrap van KVM-Union bezweek Beerschot-Wilrijk onder de druk. De *Ratten* kwamen niet verder dan 1-1 tegen Roeselare en ineens had geelrood alles in eigen hand. Twee keer winnen en de rechtstreekse promotie was een feit. Dit was echter buiten de bezoekers gerekend. Union was maar voor 1 ding naar Mechelen gekomen: revanche pakken voor de vorige 5 confrontaties waarin KV hen uit de titelrace en uit de bekerfinale had gehouden. De Brusselaars maakten KV vakkundig af: na 8 minuten leidden ze al met 0-2 en in de tweede helft vernederde het KV helemaal: 0-5. De schitterende uitgangspositie van vlak voor de wedstrijd veranderde ineens in een nachtmerrie en Beerschot-Wilrijk werd met z'n gelijkspel uiteindelijk de winnaar van het weekend. Om de promotiematches te vermijden moest KVM winnen op Lommel en hopen dat Beerschot-Wilrijk dat niet deed op het veld van Oud-Heverlee Leuven.

Op zondag 3 maart trokken meer dan 2 500 KV-fans naar de *Gestelsedijk* in Lommel. In een zenuwachtige match was het Thibaut Peyre die de 0-1 via doelman Coucke in doel frommelde. In Leuven was het nog 0-0 zodat KV virtueel kampioen was. In de tweede helft werd in de Mechelse vakken meer op de smartphone gekeken dan naar het speelveld. Even werd het stil in Lommel toen Beerschot-Wilrijk ook op 0-1 kwam, maar toen OHL in 5 minuten tijd de 1-1 en 2-1 scoorde, waande heel Mechelen zich in eerste klasse A. Deze sfeer werkte echter verlamdend voor de spelers. Ze vergaten te *voetballen* en slikten in de 85ste minuut de vermijdbare 1-1. Twee weken na elkaar kreeg KV een gigantische opdoffer te verwerken met als resultaat dat de tweede periode voor Beerschot-Wilrijk was, en het 2 keer aan de bak moest tegen deze ploeg die zichzelf 2 keer uit een verloren positie zag terugkomen.

3. Zenuwslopende promotiefinales

Omdat KVM in het totale klassement van eerste klasse B vóór Beerschot-Wilrijk eindigde, mocht het de terugmatch van de promotiefinales op eigen terrein afwerken. De eerste wedstrijd, in Antwerpen dus, was gelijk opgaand en bleef net zoals de laatste competitiewedstrijd op 0-0 steken. Geelrood kreeg enkele kansen en Malinwadoelman Michael Verrips moest een paar schitterende reddingen uit z'n mouw toveren om de thuisploeg van de 1-0 te houden, zodat de terugmatch allesbeslissend zou worden. In de aanloop naar deze *finale* ontbrak de psychologische oorlogsvoering in de kranten uiteraard niet. Beerschot-Wilrijk gooide nog extra olie op het vuur door in de media te verklaren dat ze er 100% zeker van waren te promoveren. Volgens de Antwerpenaren stond het vast dat Malinwa gesanctioneerd zou worden voor matchfixing en dat ze KV's plaats zouden mogen innemen als Malinwa op sportief vlak aan het langste eind zou trekken.

Op zaterdag 16 maart was het dan zo ver: na 29 wedstrijden ging 1 match beslissen over wie er naar de hoogste klasse zou promoveren.

In een zinderende sfeer kende KV een bliksemstart, maar het vergat te scoren. Daarna herstelden de bezoekers het evenwicht en kregen zij de beste kansen.

Op het half uur pakte Noubissi uit met een horrortackle op de knie van Schoofs wat hem de rode kaart opleverde. Ook naast het veld werd de sfeer grimmiger en de bezoekende fans bekogelden het speelveld en het thuispubliek zodat de wedstrijd even werd stilgelegd. Vóór de rust gebeurde niks noemenswaardig meer. De tweede helft begon als een droom voor KV: al in de eerste minuut kon Storm een mooie aanval heerlijk afronden: 1-0! Dit was het sein voor de Beerschot-supporters om opnieuw amok te maken. Deze keer werd de match dik 10 minuten stilgelegd en moesten de spelers met hun fans gaan praten om ze te kalmeren.

Na de herneming moest Beerschot-Wilrijk komen. Scoren lukte hen niet, en ook KV miste de kansen op het beslissende doelpunt zodat de spanning *Achter de Kazerne* te snijden was. Na bijna 20 minuten in de tweede helft kreeg Beerschot-Wilrijk uit het niets een strafschoep. Voor een erg lichte duwfout van Kaya op Hoffer wees scheidsrechter Visser naar de stip. Vanzeir nam het cadeau in dank aan en scoorde de 1-1. Nu was het KV dat moest komen en met Matthys, Tainmont en Cornet bracht Vrancken nieuwe aanvallende impulsen tussen de lijnen. Dit leverde niks op en de klok tikte verder. Malinwa was de wanhoop nabij toen doelman Vanhamel een staalharde kopbal van Mera uit z'n doel hield. De match stevende op z'n einde af. Voor Beerschot-Wilrijk was het pompen of verzuipen, maar kende niet veel problemen om de lange ballen van Malinwa te ontzetten. In minuut 88 kwam een weggewerkte bal voor de voeten van Clément Tainmont, de Fransman aarzelde niet en schoot de bal met z'n mindere rechter hard binnen! 2-1 en het stadion ontplofte. KV maakte de resterende minuten relatief gemakkelijk vol en toen het verlossende fluitsignaal kwam, volgde een nieuwe vreugde-explosie: KV Mechelen pakte de titel in eerste klasse B!

4. De bekerfinale

Net zoals vorig jaar zat de competitie er in maart al op voor KV Mechelen. Dit was natuurlijk geen ideale situatie om de bekerfinale voor te bereiden die pas op 1 mei zou doorgaan. Tegenstander in Brussel was KAA Gent, dat vol aan de bak moest in play off 1. De technische staf stelde een uitgebalanceerd programma op om de spelers optimaal klaar te stomen richting de historische wedstrijd tegen KAA Gent.

De voorbereiding op de bekerfinale verliep uitstekend tot het Bondsparket een week vóór de wedstrijd de straf bekend maakte voor de mogelijke competitievervalsing waaraan KV zou hebben deelgenomen: het parket vroeg de niet-promotie, een puntenaftrek en geen Europees en geen bekeervoetbal voor het volgende seizoen.

KV Mechelen reageerde met het bericht dat het deze vordering met haar adviseurs ging doornemen en zich ten gepaste tijde ging verdedigen voor de Geschillencommissie Hoger Beroep.

Want eerst wachtte natuurlijk nog de bekerfinale.

De wedstrijd, die door de twee teams verdedigend werd aangepakt, kwam na een kwartier los. Beide ploegen kregen enkele kansen om de score te openen, maar het bleef 0-0. Op het half uur brak de finale open: Storm schoot een vrije trap via de vingertoppen van doelman Kaminski tegen de paal. KV kreeg geen hoekschoep en aan de overkant kon Dompé profiteren van een carambole voor het Mechelse doel en de 0-1 binnen trappen. Malinwa liet het hoofd niet hangen en 5 minuten na de 1-0 schoot Storm aan de tweede paal met een mooie volley de stand terug in evenwicht. Vlak voor de rust kreeg Schoofs nog een uitgelezen mogelijkheid om met een voorsprong naar de kleedkamers te trekken, maar zijn poging was te centraal om doelman Kaminski te bedreigen.

Net zoals de eerste helft begon ook de tweede helft aan een laag tempo met kansen over en weer. Na een uur ontplofte de Mechelse kant van de Heizel een tweede keer: Mera klom na een vrije trap van Storm het hoogst en kopte de 1-2 op het bord.

Dat was meteen het sein voor AA Gent om vol voor de aanval te kiezen, wat resulteerde in éénrichtingsvoetbal. KV-doelman Verrips ontpopte zich met enkele knappe reddingen tot redder in nood. Tijdens de laatste 10 minuten was het pompen of verzuipen voor KV. Terwijl de Malinwa-aanhang nagelbijtend aftelde en de ploeg vooruit schreeuwde, keerde het duo Swinkels-Mera alle lange ballen die in de zestien meter werden gegooid. Ook aanvoerder De Witte had als stofzuiger op het middenveld een belangrijk aandeel in het afstoppen van de Gentse aanvalsgolven. Vijf minuten voor tijd kreeg Matthys een unieke kans om de wedstrijd te beslissen maar de invaller liet de 1-3 liggen. Het was slechts uitstel van een nieuwe vreugde-explosie want KV overleefde ook de bloedstollende slotfase en bij het laatste fluitsignaal was het Malinwadelirium nabij. Met deze beker en de titel in tweede klasse behaalde KV Mechelen een unieke dubbelslag die nooit eerder werd voorgedaan!

Het was dan ook een trotse Seth De Witte die voor 21 000 uitzinnige supporters de tweede beker van België uit de clubgeschiedenis in de lucht mocht steken. 1 mei 2019 eindigde met een geelrood feest op de Grote Markt in Mechelen dat in het AFAS-stadion *Achter de Kazerne* werd afgesloten.

Dankzij de beker dwong KV ook voor het eerst sinds 1993 Europees voetbal af: het was rechtstreeks geplaatst voor de groepsfase van de Europa League.

5. De affaire *Propere Handen*

Enkele dagen na de bekerwinst moest de club zich opnieuw concentreren op het dossier *Propere Handen*. Omdat de entourage van KV vond dat de tuchtvervolgning door de KBVB niet correct en transparant was verlopen, startte het een kortgeding bij de Burgerlijke rechtbank. De Brusselse rechter vond echter niet dat de rechten van verdediging geschonden waren zodat de Geschillencommissie Hoger Beroep (GHB) haar onderzoek gewoon kon verder zetten.

Op zaterdag 1 juni maakte de GHB bekend dat KVM schuldig werd bevonden in de zaak van matchfixing en dat het bondsparket werd gevolgd in de straf die het vorderde: geen promotie naar eerste klasse en uitsluiting voor Europees en bekervoetbal het komende seizoen. Daar bovenop kreeg KV voor de nieuwe competitie een puntenhandicap van min 12 opgelegd. De club kon zich uiteraard niet neerleggen en tekende bij het Belgisch Arbitragehof voor de Sport (BAS) beroep aan tegen deze beslissing.

Op 1 juli kondigde de club het vertrek aan van mede-hoofdaandeelhouder Olivier Somers en sportief directeur Stefaan Vanroy. Het duo nam deze beslissing met pijn in het hart, maar in het belang van de club.

Een dag later moest KV Mechelen zich gaan verdedigen bij het BAS. Met een dossier van 23 pagina's, vol met argumenten dat de club onschuldig was in de zaak van de matchfixing probeerden de advocaten KV vrij te pleiten. Op woensdag 10 juli, iets vóór 15 uur, kwam dan het verlossende nieuws dat de club sowieso mocht promoveren naar eerste klasse A. Over de grond van de zaak had het BAS nog niet geoordeeld, maar wel over het feit dat de club nooit gestraft zou kunnen worden met een degradatie indien het schuldig zou bevonden worden. Hierin werd KV gered door een verouderd bondsreglement waarin staat dat straffen voor competitievervalsing vóór 15 juni van het betrokken seizoen moeten uitgesproken worden.

Eén week na deze beslissing werden KV Mechelen en 4 bestuursleden Somers, Vanroy, Timmermans en Steemans door het BAS echter wel schuldig bevonden aan daden van competitievervalsing. Als straf werd de club uitgesloten van deelname aan Europees voetbal en de beker van België. De competitie in eerste klasse A mocht het dus wel aanvatten en dat zonder minpunten.

Bijna heel de voetbalwereld vond deze strafmaat te licht terwijl de meeste Kakkers met een dubbel gevoel zaten: iedereen was uiteraard opgelucht dat KV in eerste klasse A mocht aantreden maar was toch wel teleurgesteld dat het Europees voetbal werd ontnomen. Vooral omdat het afdwingen van dat Europees voetbal niks te maken had met de matchfixing.

6. Terug naar de Jupiler Pro League

KV Mechelen mocht zich dus terug opmaken voor een nieuw hoofdstuk eersteklassevoetbal. Aangezien de beslissing van het BAS slechts kort voor de competitiestart werd genomen, was er niet veel tijd om transfers te doen en rezen er toch enkele vraagtekens bij de kenners. Tot dan waren de belangrijkste transfers het afscheid van Tim Matthys en Seth De Witte.

Toen Malinwa voor de Supercup in Genk een droge 3-0 om de oren kreeg, werd voor Vrancken en co een lastig seizoen voorspeld. Het verwachtingspatroon verbeterde niet toen bekerheld Michael Verrips enkele dagen voor de competitie als een dief in de nacht vertrok. Hij maakte gebruik van de beschuldiging van matchfixing om een transfer af te dwingen. Als vervanger viste KV Yannick Thoelen terug op, die bij AA Gent op een zijspoor zat. Ondertussen werd Sheldon Bateau teruggehaald en Dante Vanzeir gehuurd van KRC Genk.

Op de eerste speeldag, een verplaatsing naar Zulte-Waregem, verbaasde KV vriend en vijand door met 0-2 te gaan winnen en een week later was de verrassing nog groter toen het tegen Genk revanche nam voor de Supercup. Met fris voetbal en enkele prachtige doelpunten won Malinwa met 3-1 van de landskampioen. Op speeldag 3 hield KV, na een helft met 10, stand op het veld van Anderlecht en daarna bleven tegen Cercle de 3 punten in Mechelen. De twijfels of Kaya, De Camargo en Swinkels nog mee konden of Storm, Engvall en Togui wel voldoende kwaliteit hadden voor het hoogste niveau, werden meteen van tafel geveegd. Na 4 speeldagen deelde KV onverwacht de leiding met Club Brugge. Daarna bleef Geelrood punten oogsten. Mechelen verloor in de heenronde nooit 2 keer na elkaar zodat het halfweg de competitie op een meer dan verhoopte vierde plaats stond.

Daarna volgde een dipje van 1 op 9, maar de ploeg vocht terug en ging als zesde de feestdagen in. Ook na de winterstop toonde Malinwa een ijzersterke mentaliteit. Het begon 2020 met vier nederlagen maar panikeerde niet en pakte voldoende punten om tot de laatste speeldag in de running te zijn voor de eerste deelname aan play off 1 uit de clubgeschiedenis!